ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΕΤΟΣ ΚΕ΄ — ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1950 - ΤΕΥΧ. 4

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
† Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Πατριαρχικὴ Ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ Πάσχᾳ.

† ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΕΛΕΩ, ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ, ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ.

ΕΝ ΚΑΤΑΝΥΞΕΙ ΨΥΧΗΣ, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, καθ' ὅλην τὴν διαγενομένην Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα ἠκολουθήσαμεν νοερῶς τὸν Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας, βαδίζοντα πρὸς τὸ ἑκούσιον Πάθος. Συνεισήλθομεν μετ' Αὐτοῦ εἰς τὸν κῆπον τῆς Γεθσημανῆ, ἔνθα οἱ Μαθηταὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγην κἂν ὥραν ἴσχυσαν ἵνα ἀγρυπνήσωσι μετ' Αὐτοῦ, προσευχομένου ὑπὸ τὰς ἐλαίας κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἀγωνίας. Εἴδομεν τὸν μαθητὴν παραδιδόντα τὸν Διδάσκαλον, καὶ τὸν ἐγγύτερον φίλον τρὶς ἀπαρνηθέντα τὸν Δεσπότην. Παρηκολουθήσαμεν τὴν ἄδικον πρὸ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τοῦ Ἡγεμόνος δίκην, τὸ φραγγέλωμα τῶν μελῶν τῆς ἁγίας τοῦ Θεανθρώπου σαρκός, τὰς πληγάς, τοὺς ἐμπτυσμούς, τὰ ῥαπίσματα καὶ τὴν ἀπερίγραπτον ὀδύνην τοῦ Σταυροῦ. Πᾶσαι αἱ σκηναὶ αὗται, εἰς τὰς ὁποίας τοσαύτην προσδίδει μυστικοπάθειαν ἡ σεμνὴ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας παράστασις διὰ τῆς ὑπερόχου εἰς ἔκφρασιν καὶ λυρισμὸν ὑμνολογίας αὐτῆς, συνεκίνησαν καὶ κατένυξαν ἡμᾶς βαθύτατα, καὶ ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ κλίναντες τὸ γόνυ ἠσπάσθημεν τοὺς αἱμάσσοντας τοῦ Σωτῆρος πόδας, καὶ ἐρράναμεν δι' ἀνθέων ἅμα καὶ δακρύων τὸν Ἐπιτάφιον Αὐτοῦ.

Καὶ ἤδη ὑπεράνω τοῦ Ζωοδόχου Τάφου προβάλλει παρήγορος ὁ Ὄρθρος τῆς Ἀναστάσεως. Τὴν ταπείνωσιν διαδέχεται ἡ ὕψωσις, τὴν ταραχὴν ἡ γαλήνη, τὴν θλῖψιν ἡ χαρά, ἡ ἄνοιξις τὸν χειμῶνα. Τὸ δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ εὑρίσκει τὴν ὑπέροχον αὐτοῦ λύσιν, τὸ ἔργον τοῦ Λυτρωτοῦ τελειοῦται. Ὁ κῆπος Ἰωσὴφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας ἀντικαθιστᾷ τὸν

κῆπον τῆς Ἐδέμ. Τὸ ἐξαίσιον θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως ἀποδεικνύει τὸν Χριστὸν ζῶντα, Κύριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἐκ τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ κενοῦ Τάφου ἐκπορεύεται τὸ μεγαλύτερον καὶ φαιδρότερον μήνυμα, τὸ μήνυμα τῆς καταλλαγῆς τοῦ ἁμαρτωλοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ, τῆς υἱοθεσίας καὶ πάλιν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ μήνυμα τῆς ψυχικῆς χαρᾶς καὶ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Ἐκ τῆς Ἱερουσαλὴμ ὁρμᾶται τὸ ὑψηλότερον κήρυγμα, ἡ καθαρωτέρα διδασκαλία, βάσιν αὐτῆς καὶ λίθον θεμέλιον ἔχουσα τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ μήνυμα τοῦτο ἐξαγγέλλομεν ὑμῖν σήμερον πρὸ παντός, τέκνα ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀγαπητά. Προσέλθωμεν τοίνυν πρὸς τὸν Ἀναστάντα Χριστόν, ἀγαλλομένῳ ποδί, τὰς λαμπάδας τῆς χαρᾶς ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦντες. Συντριβὴ καὶ κατάνυξις ἦσαν τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα ἐπλήρουν τὰς καρδίας ἡμῶν κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα. Χαρὰ καὶ ἀγάπη δέον ἵνα διακατέχωσιν ἡμᾶς σήμερον. Χαρὰ μὲν διὰ τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, οὖσαν ἐχέγγυον καὶ τῆς ἡμετέρας ἀναστάσεως καὶ ἐπαγγελίαν καὶ τῆς ἡμετέρας ἀθανασίας. Ἀγάπη δέ, διότι ἐξ ἀγάπης ἀπεριορίστου πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, καὶ ἐξ ἀγάπης πάλιν ὁ Υἱὸς ἔφερε τὸν μεγαλύτερον Σταυρὸν καὶ τὸν ὀξύτερον πόνον. Ἂς ἀγαπήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸ παντὸς τὸν ἄπορον καὶ δυστυχῆ. Εἰς ἡμέρας χαλεπάς, ὡς αἱ σημεριναί, ἂς γίνωμεν τοῖς πάσχουσι βακτηρία καὶ στήριγμα. Ἐὰν δὲν ἔχωμεν δικαίωμα μετοχῆς εἰς τὰ ἀγαθὰ καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, ἔχομεν ὅμως δικαίωμα καὶ καθῆκον συμμετοχῆς εἰς τὴν λύπην, εἰς τὴν δυστυχίαν αὐτῶν. Ποιήσωμεν χρῆσιν τοῦ δικαιώματος ἡμῶν τούτου καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος καὶ ἡ πανσθενὴς Αὐτοῦ χάρις ἔσται μεθ' ἡμῶν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Πάσχα τοῦ 1950.

† Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ διάπυρος πρὸς Θεὸν

εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ο ΝΥΜΦΙΟΣ τῆς Ἐκκλησίας ἦλθεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, ἦλθεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χάους καὶ τῶν ἀφράστων δεινῶν της, ἦλθεν εἰς τὴν ψυχήν μας, ἡ ὁποία ὡς νύμφη τὸν ἀνέμενε μὲ τόσην νοσταλγίαν καὶ ἀγωνίαν. Καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον ἀπὸ ἡμᾶς πόσα δεινὰ δὲν ἔχουν ἐπισωρευθῇ, εἴμεθα θύματα τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου, πόσον αἷμα δὲν ἔχει χυθῇ, πόσα ἐρείπια! Τὸ ὅραμα τοῦ Ἡσαΐου γύρω μας, οἱ ἄνθρωποι βαμμένοι μὲ αἷμα, ὡσὰν νὰ ἔχουν βγῇ ἀπὸ πατητῆρι σταφυλιῶν, ἔχουν συνθλιβῇ, διότι ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς τιμωρίας των, ἀλλὰ καὶ τῆς λυτρώσεώς των, διότι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μᾶς ἐτιμώρησε μᾶς ἐλυπήθη συνάμα, ἔρριψε τὸ βλέμμα τῆς θείας του συγγνώμης καὶ τοῦ ἀφράστου ἐλέους καὶ ἔδεσε τὰς πληγάς μας, μᾶς συνέθλιψεν, ἀλλὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἀποσταχθῇ τὸ μέλι τῆς ζωῆς μας, ὁ οἶνος τῆς εὐφροσύνης καὶ λυτρώσεως καὶ νὰ συγκερασθῇ μὲ τὸ μυστήριον τῆς θείας Κοινωνίας καὶ ἀγάπης, μὲ τὸ μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως. Μήπως ἡ ἀνατολὴ δὲν ἀνοίγει μέσα ἀπὸ τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, καὶ ἡ ἄνοιξις δὲν ἔρχεται μέσα ἀπὸ τὸν βαρὺν χειμῶνα, καὶ τὰ σιτάρι δὲν φυτρώνει διὰ νὰ δώσῃ τοὺς χρυσοῦς στάχεις του, ἀφοῦ πρῶτα κοιμηθῇ κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ τὸ χιόνι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅμως πάντοτε ὅτι θὰ ἀναστηθῇ, περιβεβλημένο τὴν ὡραίαν πρασίνην στολήν του;

Ἡ νύχτα παρῆλθε, καὶ ὁ Χριστὸς ἀνεστήθη καὶ ἡ σάλπιγξ σαλπίζει τὸν πασχάλιον ὕμνον. **Πάσχα ἅγιον,** καὶ ὁ Χριστὸς ἔχει νικήσῃ τὸν κόσμον. **Πάσχα ἄμωμον,** τώρα ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν δυνάμεθα νὰ περάσωμεν εἰς τὸν οὐράνιον Πατέρα, νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ θέλημά του, νὰ τὸν δοξάσωμεν, ὅπως τὸν ἐδόξασεν ὁ Υἱός του, νὰ καρποφορήσωμεν ἑκατονταπλασίονα, ἀφοῦ ἔχομεν πέσῃ καὶ μείνῃ εἰς τὴν γῆν. **Πάσχα μέγα,** ἐτελεσιουργήθη ὅλο τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ νικήσωμεν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν θάνατον καὶ νὰ κατακτήσωμεν τὴν ἀληθινὴν ζωήν. Αὐτὴ ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα μᾶς φέρει τὸ μεγάλο μήνυμά της, μᾶς δίδει τὴν συγκλονιστικὴν δόνησίν της, τὸ φῶς της καὶ τὴν χαράν της καὶ τὴν γαλήνην της, μᾶς σταλάζει τὴν παραμυθίαν της, μᾶς ἐνοφθαλμίζει τὴν καινὴν κτῖσιν καὶ μᾶς εἰσάγει εἰς νέον κόσμον, εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ἀνέστη ὁ Χριστός, καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀποκηρύξῃ, διότι εἴμεθα ἰδικοί του, ὅσον καὶ ἂν ἔχωμεν φανῇ ἀνάξιοι, ἐνώπιον τῶν ἄλλων δὲν

θὰ μᾶς ἀπαρνηθῇ, τὴν αἰσχύνην μας τὴν ἔχει καθηλώση εἰς τὸν Σταυρόν του, τὴν ἐκάλυψε μὲ τὴν σιωπήν του, τὴν ἔρρανε μὲ τὰ ἐαρινὰ ἄνθη, ὅπως κάμνει ὁ καλὸς πατέρας, ὁ καλὸς φίλος, ὁ καλὸς ἀρχηγός.

Ἀνέστη Χριστός, διότι ἐὰν δὲν ἀνεστήθη εἶναι ματαία ἡ πίστις μας (Κορινθ. XV, 14). Ἡ Ἀνάστασίς του εἶναι τὸ κέντρον τῆς Θεολογίας μας καὶ ἡ ἑστία τῆς Ἠθικῆς μας. Ἐὰν ἡ πίστις μας εἰς τὸν Χριστὸν δὲν ξεπερνᾷ τὴν ζωὴν αὐτήν, θὰ εἴμεθα οἱ πειὸ δυστυχεῖς ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ὑψηλὴ χριστιανικὴ ὑπόσχεσις εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Καὶ ὁ Ἡσαΐας τὸ ἔψαλεν: «Οἱ νεκροί σας θὰ ζήσουν, θὰ ἀναστηθοῦν τὰ πτώματα! Ξυπνῆστε, ψάλατε σεῖς ποὺ κοιμᾶσθε εἰς τὴν σκόνιν!» (XXVI, 19). Καὶ ὁ Ἰὼβ εἰς τὸν βαθύν του πόνον τὸ ὡραματίσθη: «Μέσα ἀπ᾿ αὐτὸν τὸν σκελετόν, ἐνδεδυμένον ἐκ νέου μὲ τὴν ἐπιδερμίδα του καὶ μὲ τὴν σάρκαν του, θὰ ἴδω τὸν Θεόν!» (XIX, 26).

* * *

Ἡ καμπάνα κτυπᾷ, καὶ ἡ νύκτα εἶναι τὸ κλῖμα τῆς ψυχῆς μας, ἡ ὁποία διψᾷ νὰ ὀρθρίσῃ, μυροφόρα εἰς τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ νὰ εὑρεθῇ. Τί δυστυχὴς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει καμμίαν ἐλπίδα, καμμίαν χαράν, καμμίαν θλῖψιν. Εὐτυχεῖς εἶναι ὅσοι ἔχουν φίλους, οἰκείους, ὅσοι ἀγαποῦν, ὅσοι ἐπισκέπτονται τὰ νεκροταφεῖα, ὅσοι μοχθοῦν διὰ τὴν πατρίδα, καὶ εἶναι πολῖται τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ὅσοι ἀγαποῦν τὸν λαόν. Δι᾿ αὐτοὺς κτυπᾷ ἡ καμπάνα τῆς Ἀναστάσεως, δι᾿ αὐτοὺς κτυπᾷ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, δι᾿ αὐτοὺς κτυπᾷ ἡ καρδία.

Πῶς μ᾿ ἀρέσει νὰ βλέπω εἰς τοὺς δρόμους πτωχοὺς ἀνθρώπους νὰ χαιρετίζουν ἄλλους πτωχούς, νὰ ἀνταλλάσσουν τὸν χαιρετισμὸν τῆς καλῆς ἡμέρας, ἢ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὸν χαιρετισμὸν τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ. Τί ἄσχημα ἔχομεν κάμῃ νὰ εἴμεθα ξένοι εἰς τὰ πλήθη αὐτά, νὰ εἴμεθα ἐρημικοί, μελαγχολικοί, ἀπογοητευμένοι.

Διατί νὰ μᾶς κουράζῃ ἡ θλῖψις τόσον πολύ; Σὺ ποὺ ἔχασες τὸ παιδί σου τί κλαίεις ἀπαρηγόρητα; Ὡσὰν τάχα νὰ μὴ ἔμεινε τίποτε εἰς τὸν κόσμον διὰ σένα. Πόσα πράγματα ἀκόμη ὑπάρχουν καλά, πόσα περιμένουν τὸ ἐνδιαφέρον σου, τὴν ἀγάπην σου! Θύματα εἴμεθα ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ θύματα γεμᾶτα ἐλπίδα, γεμᾶτα ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ τελικοῦ ἀγαθοῦ. Οἱ ἀπαισιόδοξοι πλημμυριζόμεθα ἀπὸ αἰσιοδοξίαν. Καὶ ὅλα μέσα εἰς τὴν ὀδύνην μας μᾶς φέρνουν ἕνα μήνυμα γοητείας, μᾶς γίνονται μουσική, ἐπάνω ἀπὸ τὸν βρυχηθμὸν καὶ τὸ ψυχορράγημα τὸ κελάδημα τοῦ ἀηδονιοῦ. Καὶ ὁ ἀέρας κάμνει λύραν τὸ

δάσος μὲ τὴν πνοήν του. «Ἄνεμε, κάμε με λύρα, ὅπως λύρα γίνεται τὸ δάσος αὐτὸ μὲ τὴν πνοήν σου. Ἀδιάφορον, ἐὰν τὰ φύλλα μου πίπτουν ὡσὰν τὰ ἰδικά του!... Ἡ προφητικὴ σάλπιγγα νὰ μοῦ γίνῃς ἀνάμεσα ἀπὸ νὰ χείλη μου διὰ τὴν κοιμισμένην γῆν! Ὢ σὺ ὁ ἀέρας, ἐὰν ὁ χειμῶνας ἦλθεν, ἡ ἄνοιξις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι μακρυά». (Shelley).

Σύνθλιψέ μας, Θεέ μου, ὅσον θέλεις, ἡμεῖς ξεύρομεν πόσον μᾶς ἀγαπᾷς. Ζητεῖς μονάχα νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, διότι αὐτὴ μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸν θάνατον, καὶ θέλεις νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς εἰς τὸ ἀγαθόν, διότι ὅ,τι τείνει εἰς αὐτὸ τείνει εἰς τὴν αἰωνιότητα. Σύ, δὲν εἶσαι μονάχα ἡ θέλησις, ἡ δύναμις, δὲν εἶσαι μονάχα τὸ μυστήριον τῶν πραγμάτων, ἀλλ' εἶσαι καὶ κἄτι παραπάνω, εἶσαι τὸ ἀγαθόν, τὸ ὕπατον ἀγαθόν, ἡ ὑπάτη τελειότητα. Μᾶς ἔχεις πλασμένους κατ' εἰκόνα σου, ὥστε νὰ μετάσχωμεν εἰς τὸ θεῖον, πρέπει νὰ γίνωμεν καλοί, τέλειοι νὰ γίνωμεν.

Μᾶς ἔδωκες πάθη, ἀλλὰ μᾶς ἐφύτευσες καὶ τὴν θέλησιν, διὰ νὰ τὰ χαλιναγωγήσωμεν. Μᾶς ἔβαλες μέσα μας τὴν ἀγάπην, διὰ νὰ ἀποσπάσωμεν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ ζῷον, τὴν ἀγάπην ἡ ὁποία ὑποθέτει τὴν λήθην τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τὴν ἀναζήτησιν τῆς εὐτυχίας τοῦ ἄλλου, ἀδιάφορον, ἂν ἡμεῖς ἠμποροῦμεν νὰ πάρωμεν τὸν μεγάλον σου αὐτὸν δρόμον. Μέσα εἰς τὴν εὔθραυστην αὐτὴν στάμναν μας ἔβαλες τὸ πολύτιμο αὐτὸ μῦρον, τὴν νάρδον τὴν πειστικήν.

Ἡ αἰωνιότητα εἶναι κρυμμένη μέσα μας, ἐπφάζεται εἰς τὸ εἶναί μας, ἡ αἰωνιότητα ἡ ὁποία δὲν μετρεῖται οὔτε μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, οὔτε μὲ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἀεροπλάνου, οὔτε εὑρίσκεται μακρυὰ εἰς κανένα ἄλλον κόσμον, ἀλλὰ συνθέτει τὴν ὑφὴν τοῦ ἀνθρωπίνου δράματος. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Υἱοῦ σου δὲν εἶναι μονάχα ἕνα ἱστορικὸν γεγονός, ἀλλ' ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ δράματος αὐτοῦ. Θὰ ζήσῃ μέσα μας ὅ,τι ἀξίζει νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ αἰώνια.

† Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΕΞΕΧΟΥΣΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ

ΜΕΛΕΤΙΟΣ Ο ΠΡΟΥΣΗΣ — ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ

(1749—1776—1776—1783—1791)

ΟΛΙΓΟΙ ΙΣΩΣ ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου προεκάλεσαν τόσον θόρυβον καὶ ἐξήσκησαν τόσην δύναμιν καὶ ἐπιρροὴν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους πράγματα, μετὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, κατὰ τὴν ἱερατείαν των, ἰδίως ὡς μέλη τῆς ἐνδημούσης συνόδου, ὅσον ὁ ἀπὸ Προύσης (1749—1776) Νικομηδείας (1776—1783—1791) Μελέτιος.

Ὁ Καισάριος Δαπόντε εἰς τὸν Ἱστορικόν του Κατάλογον μᾶς δίδει τὰς ἑξῆς πληροφορίας περὶ τοῦ Μελετίου. Ἦτο Πολίτης καὶ ὡς ἀρχιερεὺς εἴτε ὡς Προύσης, εἴτε ὡς Νικομηδείας «ἰσχυρότατος»[1]), Σέργιος ὁ Μακραῖος εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικήν του Ἱστορίαν ἐκφράζεται ἐπαινετικῶς εἰς τὸ τέλος τῆς ἀφηγήσεως τῶν κατὰ τὸν Μελέτιον. Ἀποκαλεῖ αὐτὸν «μεγαλόφρονα καὶ πολύπειρον τῶν βαρυτίμων γερόντων».

Ὁ Ἀ. Κ. Ὑψηλάντης σύγχρονος καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι δύο, τοῦ Μελετίου, εἰς τὸ χειρόγραφον 80ον τῆς Μονῆς Καμαριωτίσσης τῆς Χάλκης γράφει τὰ ἑξῆς: «Μελέτιος Κωνσταντινουπολίτης ἀπὸ Προύσης Νικομηδείας, ἀνὴρ ἀξιώτατος καὶ πρακτικώτατος τῶν τῆς ἐκκλησίας πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἀλλὰ χαριζόμενός τισι τῶν ἀρχόντων καὶ πολλάκις τῇ ἰδίᾳ ἰσχυρογνωμοσύνῃ ἐζημίωσε καὶ πολλὰ καὶ πολλάκις τὴν ἐκκλησίαν παραβλέπων τὸ κέρδος της»[2]).

---

[1]) Κ. Σάθα, «Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη» Γ' σ. 110.

[2]) Τὸ χειρόγραφον ἔχει εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τὸν τίτλον «Οἱ ἀπὸ Ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς σήμερον σοφοί τε καὶ ἀξιόλογοι». Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Κεραμέως Παπαδοπούλου εἰς τὴν Συλλογὴν Χουρμουζάκη. Ἴδε καὶ ἐμὸν ἔργον «Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ρεύματος» σ. 151—153. Ἡ σημείωσις συνεχίζεται ὡς ἑξῆς· «καὶ τὰ νῦν (1789) σχολάζει εἰς τὴν Χίον». Βλέπε καὶ ἐμὴν μελέτην «Ἄγνωστα σημεῖα τῆς πατριαρχείας Ἱερεμίου τοῦ Γ'» ἐν Ὀρθοδοξίᾳ Δ', σ. 423 σημ. 2.

Ὁ Μελέτιος, ὢν ἱερομόναχος, μητροπολίτης Προύσης ἐξελέγη ἐπὶ τῆς πρώτης πατριαρχείας τοῦ Κυρίλλου τοῦ Ε', τοῦ Μωραΐτου, τοῦ ἀπὸ Μελενίκου—Νικομηδείας. Ἐξελέγη τὴν 30ὴν Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1749 [3]), διεδέχθη τὸν ἀποθανόντα Προύσης Γρηγόριον.

Καθὼς ἀναφέρει ὁ Ἀ. Κ. Ὑψηλάντης κατὰ τὸ 1760 «ἀσθενήσαντος βαρέως» τοῦ Ἡρακλείας Γερασίμου ὁ Νικόλαος Σοῦτζος εἶχεν ἐνεργήσῃ διὰ τοῦ τότε πολὺ ἰσχύοντος αὐλικοῦ Ἀλῆ, διὰ νὰ προαχθῇ ὁ Προύσης Μελέτιος. Ἡ ἀπόπειρα ἐναυάγησε διὰ τῆς ἀντενεργείας τοῦ πατριάρχου Σεραφεὶμ Β', ὀργισθέντος διὰ τὴν ἀνάμιξιν τοῦ Ν. Σούτζου εἰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις, καὶ ὡς ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι μὴ ἀποθανόντος ἀμέσως τοῦ Γερασίμου, οἱ συγγενεῖς του Γιμάρηδες κατώρθωσαν νὰ ἐκλεγῇ Ἡρακλείας ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Γερασίμου, Γεράσιμος ὡσαύτως ὀνομαζόμενος.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νικομηδείας Νικηφόρου, «υἱοῦ τοῦ καρβουνοπώλου Βαρτάνου τοῦ ἐξ Ἀρμενίων», καθὼς γράφει ὁ Ἀ. Κ. Ὑψηλάντης [4]) ὁ Μελέτιος προήχθη εἰς μητροπολίτην τῆς εἰρημένης ἐπαρχίας, οὐχὶ κατὰ τὸ 1777, ἀλλὰ κατὰ μῆνα Ἰούλιον τοῦ 1776, καθὼς ἀναφέρει ὁ κῶδιξ Ζ' τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (σ. 27). Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἰδίου χρονογράφου ὁ Μελέτιος «δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν δεχθῇ (τὴν ἐπαρχίαν Νικομηδείας) ἂν δὲν δώσουν τὴν Προῦσαν τῷ διακόνῳ του Ἀνθίμῳ, ὃ καὶ ἐγένετο κατὰ τὴν θέλησιν καὶ γνώμην του».

Σύμφωνα μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπομνήματος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μελετίου εἰς τὴν ἐπαρχίαν Νικομηδείας [5]), ἡ ἐκλογὴ ἔλαβε χώραν «ἐν τῷ

---

[3]) Τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς του ἔχει οὕτω: «Τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Προύσης ἀπροστατεύτου διαμεινάσης, ἅτε τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος κὺρ Γρηγορίου πρὸς Θεὸν ἐκδημήσαντος, ἡμεῖς οἱ ἐνταῦθα ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνδημοῦντες συνάδελφοι ἀρχιερεῖς προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ παναγιωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότου, τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου κυρίου Κυρίλλου, συνελθόντες ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καὶ ψήφους κανονικὰς προβαλόμενοι εἰς εὕρεσιν... πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν πανοσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις κὺρ Μελέτιον.... ψμθ' ἀπριλίου λ. ἰνδ. ΙΒ'. Κῶδιξ Οἰκ. Πατριαρχείου Δ', σ. 130.

[4]) «Τὰ μετὰ τὴν Ἅλωσιν» σ. 565.

[5]) Διεδέχθη, ὡς ἤδη ἐσημειώθη, τὸν Νικηφόρον, ὅστις πάλιν τῷ 1759 διεδέχθη τὸν θανόντα Γαβριὴλ τὸν ἀπὸ πρῴην Χαλκηδόνος. Πρὸ τοῦ Γαβριὴλ εἰς τὴν μητρόπολιν Νικομηδείας εἶχε προαχθῇ ὁ Μελενίκου Κύριλλος, ὁ κατόπιν οἰκουμεν. πατριάρχης. Ἡ ἐκλογή του ὡς Νικομηδείας ἔγινε τὸ ἔτος 1745. Ὁ Κύριλλος διεδέχθη τὸν ἀπὸ Σερρῶν Νικομηδείας Γαβριήλ, ἀποθανόντος τοῦ Θεοκλήτου. Πρὸ τοῦ Θεοκλήτου Νικομηδείας ἦτο ὁ Παΐσιος, κατόπιν οἰκ. πατριάρχης, ὁ ὁποῖος, ὡς φαίνεται, διεδέχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Νικομηδείας τὸν Παρθένιον. Βλέπε Καλλινίκου Δελικάνη «Πατριαρχικὰ Ἔγγραφα» Γ' 342, 361, 380, 363, 446, 465. Κώδικες Οἰκ. Πατριαρχείου, Δ' σ. 80, 83, 119, 229.

πανσέπτῳ ναῷ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ Μεγάλου Ρεύματος» ἐπὶ πατριάρχου Σωφρονίου τοῦ ἀπὸ Ἱεροσολύμων (1774—1780). Ἐν τῷ ἰδίῳ προαστείῳ, ὡς θὰ ἴδωμεν, εὑρίσκεται καὶ ὁ τάφος τοῦ Μελετίου.

Ὁ Μελέτιος καὶ ὡς μητροπολίτης Προύσης καὶ ὡς Νικομηδείας ἤσκησε πραγματικὴν ἐξουσίαν καὶ μὲ τὸ μέγα κῦρός του κατηύθυνε τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Πολλάκις ἐνήργει ὡς δικτάτωρ, κυρίως κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς πατριαρχείας τοῦ Γαβριὴλ τοῦ Δ΄ (1780—1785) καὶ τοῦ Προκοπίου (1785—1789). Ἤδη πατριαρχεύοντος τοῦ Θεοδοσίου (1764—1773) ὁ Μελέτιος ὡς Προύσης ἀπολαύων τῆς εὐνοίας ἰσχυρῶν Φαναριωτῶν «πρωτεύειν ἤθελε καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ», καθὼς ἀφηγεῖται Σέργιος ὁ Μακραῖος [6]). Κατωτέρω ἀναφέρει ὁ αὐτὸς Μακραῖος (σ. 326) ὅτι ὁ Μελέτιος ὡς Νικομηδείας ἐπὶ τῶν πατριαρχῶν Γαβριὴλ καὶ Προκοπίου «πάντα ἦγε καὶ ἔφερε». Καὶ «οὐδὲν ἐγένετο ἄνευ τῆς αὐτοῦ γνώμης καὶ εἰδήσεως». Ὁ δὲ πατριάρχης Γαβριὴλ διὰ πλεῖστα ζητήματα «εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπε κατ᾽ ἀρχάς».

Ὁ Μελέτιος ἐκτὸς τῆς ἐσωτερικῆς του ἀξίας, τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς σπανίας πολιτικῆς του ἱκανότητος, κατώρθωνε νὰ ἔχῃ πάντοτε καὶ ἐξωτερικὰ στηρίγματα. Ἀπὸ τοὺς Φαναριώτας εἶχε φίλους καὶ ὑποστηρικτὰς τὸν Μέγαν Διερμηνέα, κατόπιν Βοεβόδαν, Κωνσταντῖνον Μουρούζην, τοὺς Σούτζους καὶ πρὸ πάντων τὸν Νικόλαον Σοῦτζον, τὸν Μιχαὴλ Σοῦτζον Ποστέλνικον, Δραγομάνον καὶ ἔπειτα Βοεβόδαν, τὸν Δημήτριον Σοῦτζον, τὸν Καμαράσην Γεώργιον Σουλουτζιάρογλου, τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ Κοινοῦ, Χῖον Δημήτριον Σκαναβῆν καὶ Χατζῆ Ἀσλάνην. Κατοικῶν ὁ Μελέτιος εἰς τὸ Μέγα Ρεῦμα, ὅπου διέμενε καὶ ὁ πανίσχυρος Δ. Σκαναβῆς, σαράφης τῆς Ζεϊνὲπ Σουλτάνας, ἀδελφῆς τοῦ Σουλτάνου Μουσταφᾶ τοῦ Γ΄, εἶχε πολλὰς ἀφορμὰς νὰ συνδεθῇ φιλικῶς, καὶ νὰ συνεργάζεται εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἐθνικὰ πράγματα, μετὰ τοῦ πανισχύρου ἐκείνου ὁμογενοῦς. Ὡσαύτως συνῆψε σχέσεις καὶ μὲ τοὺς τότε ἰσχύοντας μεγιστάνας τῆς Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίας, Τοποτηρητὴν (Καϊμακάμην) τοῦ Βεζίρου Μελὲκ πασᾶ καὶ τοῦ Ρεῒς ἐφέντη (Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν διὰ τοῦ ὁποίου μέχρι τοῦ 1878 ἐκανόνιζε τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον τὰς σχέσεις του μετὰ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους) Ἰσμαὴλ βέη.

Κατὰ τοὺς κώδικας τῆς ἐν Χάλκῃ Μονῆς τῆς Παναγίας τῆς Καμαριωτίσσης, «διέμενε καὶ ἐν ταῖς ἀνηκούσαις εἰς τὴν μονὴν» αὐτὴν οἰκίαις, ἂν καὶ ὁ Ὑψηλάντης ἀναφέρει ὅτι εἶχε ἰδικόν του «σπίτι» εἰς τὴν Χάλκην. Διέμενεν ὅμως τακτικώτατα εἰς τὸ Μέγα Ρεῦμα, ὅπου διέ-

[6]) Ἔνθ᾽ ἀνωτ. σ. 244, 295.

μενον καὶ οἱ πατριάρχαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ἰδίως ὁ Σωφρόνιος καὶ ὁ Γαβριήλ, δι᾽ ὃ καὶ ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ὡς Νικομηδείας ἔγινεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ προαστείου αὐτοῦ. (Βλέπε «᾽Εκκλ. ᾽Αλήθεια» 1902 σ. 484, ῾Υψηλάντου, «Τὰ μετὰ τὴν ῞Αλωσιν», σ. 637 καὶ ἐμὸν ἔργον «῾Ιστορία τοῦ Μ. Ρεύματος» σ. 153).

Κυβερνῶν κατὰ βούλησιν, ἀλλὰ καὶ φρονίμως κατὰ τὸ πλεῖστον, προήγαγε τοὺς ἀνθρώπους του, τὰ τσιράκια του, καθὼς τότε ἔλεγον, εἰς καλὰς ἐπαρχίας. ᾽Εκτὸς τοῦ Προύσης ᾽Ανθίμου, περὶ τοῦ ὁποίου ἤδη ἔγινε λόγος, ἀνέδειξε τὸν διάκονόν του Κύριλλον μητροπολίτην Φιλιππουπόλεως ἀντικαταστήσαντα τὸν προαχθέντα εἰς μητροπολίτην ᾽Εφέσου Σαμουήλ, ἀνεψιὸν τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Σαμουήλ, τὸν διάκονόν του Καλλίνικον τὸν Μουδανιώτην, εἰς ἀρχιδιάκονον τοῦ πατριάρχου Σωφρονίου, προαχθέντα ἔπειτα εἰς μητροπολίτην ᾽Αδριανουπόλεως, εἶτα Νικαίας καὶ κατόπιν εἰς οἰκουμενικὸν πατριάρχην. ῞Ετερος, ὁ διάκονος Μελέτιος, προήχθη εἰς μητροπολίτην Σάμου.

῾Ο ᾽Α. Κ. ῾Υψηλάντης, ὁ ὁποῖος πάντοτε κρίνει τοὺς συγχρόνους του ἀναλόγως τῶν συμπαθειῶν του, γράφει ὅτι ὁ Μελέτιος τόσον κατὰ τὴν πατριαρχείαν τοῦ Σωφρονίου ὅσον καὶ κατὰ τὴν τοῦ Θεοδοσίου «ἦν ἐνεργῶν καὶ τελειῶν τὰ πάντα ἄνευ συνοδικῆς συγκατανεύσεως καὶ μόνον διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν δύο ἐπιτρόπων (τοῦ Κοινοῦ) Δημητρίου Σκαναβῆ καὶ Χατζῆ ᾽Ασλάνη» [7]). ῾Η ἰσχὺς τοῦ Μελετίου καταφαίνεται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι καὶ ὁ ῥηθεὶς χρονογράφος καὶ ὁ Σέργιος ὁ Μακραῖος ὁμιλοῦν περὶ κόμματός του, περὶ ὀπαδῶν του καλουμένων Μελετιανῶν καὶ Προυσιανῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Σαμουηλίτας, ὀπαδοὺς τοῦ πατριάρχου Σαμουήλ [8]).

Τὴν ἰσχύν του ἢ μᾶλλον τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ κύρους του ὁ Μελέτιος ἐπεξέτεινεν ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Πατριαρχείου καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας καὶ μετριότητος ὡρισμένων πατριαρχῶν τῆς ἐποχῆς του, ὡς ἦσαν π.δ.χ. ὁ Θεοδόσιος, ὁ Γαβριὴλ καὶ ἄλλοι.

Εἰς αὐτὸν ἴσως ἀρκετὰ ἐφαρμόζονται τὰ περίφημα καὶ προϊόντα πείρας λόγια τοῦ Γάλλου La Bruyère «Δύο μόνον μέσα ὑπάρχουν διὰ νὰ προαχθῇ καὶ ἀνυψωθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἢ ἡ ἰδία του ἀξία ἢ ἡ τῶν ἄλλων ἠλιθιότης.» (Il n'y a que deux moyens de s'élever, ou par sa propre in-

---

7) «Τὰ μετὰ τὴν ῞Αλωσιν» σ. 550. Βλέπε καὶ σελίδας 403, 411, 415, 478, 499, 537, 539, 556, 560, 616, 631, 648 κ. ἄ.

8) Σάθα, «Μεσαιωνικὴ ῾Ιστορία» Γ΄ σ. 337. Α. Κ. ῾Υψηλάντου, ἔνθ᾽ ἀνωτ. σ. 513 «Εὐθὺς οὖν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Θεοδοσίου ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖον γίνεται σχίσμα μεταξὺ τῶν Σαμουηλιτῶν, πλειόνων ὄντων καὶ μεταξὺ τῶν Προυσιανῶν, πέντε ὄντων».

dustrie, ou par l'imbécilité des autres» Caractères) [9]. Ὁ Μελέτιος μετεχειρίσθη πολλὰς φορὰς ἐπιτυχῶς καὶ τὰ δύο.

Ἡ ἀξία του καὶ ἡ αὐταρχικότης του προεκάλεσαν τὸν φθόνον, καὶ τὴν ἀντίδρασιν ὡρισμένων ἀρχιερέων ἐνδημούντων καὶ ἐκ τῶν πατριαρχῶν, ἰδίᾳ τοῦ ἱκανοῦ Σαμουὴλ τοῦ Χαντζερῆ. Ὁ Σαμουὴλ «ἀπεώσατο, γράφει ὁ Μακραῖος, καὶ τοῦ κοινοῦ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τοὺς δοκοῦντας φροντιστὰς καὶ κηδεμόνας, καὶ τὸν **Προύσης Μελέτιον συνέστειλε,** τὴν καλὴν τάξιν τηρῶν καὶ μηδένα ἐῶν ὑπερπηδᾶν τῶν ἰδίων ὁρίων». [10]).

Κατὰ τὸ 1767 τὸ πρῶτον πατριαρχεύοντος τοῦ Σαμουήλ, εἶχε σταλῆ ὁ Μελέτιος εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, Προῦσαν, ὡς ὀχληρὸς ἢ μᾶλλον δὲ ὡς φιλοτάραχος. Κατὰ τὸ 1783 κατὰ μῆνα Ἰανουάριον, πατριαρχεύοντος τοῦ Γαβριὴλ τοῦ Δ΄, ἀποστέλλονται εἰς τὰς ἐπαρχίας των ὁ μουφσὶτ (φεσατζῆς=ταραξίας) Μελέτιος Νικομηδείας καὶ ὁ ἄνθρωπός του Προύσης Ἄνθιμος. Φωρᾶται δῆθεν ῥαδιουργῶν ὁ Μελέτιος καὶ προσπαθῶν νὰ ἀκυρώσῃ τὸν σχετικὸν πρὸς τὴν ἐκ τῆς πόλεως ἀποπομπήν του σουλτανικὸν «ὁρισμὸν» ἐξορίζεται εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ.

Διὰ τοῦ ἰσχυροῦ του φίλου Μαχμούτ-βέη ἀποφεύγει τὴν μετάβασιν εἰς τὸ ἀπόκρημνον ἐκεῖνο μέρος καὶ μένει εἰς τὸ Κάϊρον (Μέμφιν), μᾶλλον δὲ εἰς τὸ Πολάκο (Πλάκκο). Ἡ παραιτέρω συμπεριφορά του προεκάλεσε τὴν καθαίρεσίν του καὶ τὴν ἀντικατάστασίν του εἰς τὴν ἐπαρχίαν Νικομηδείας διὰ τοῦ Βιζύης Γερασίμου τοῦ Κυπρίου (1783), ἔπειτα Δέρκων (1791) καὶ βραδύτερον οἰκ. πατριάρχου (1794—1797). Διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ Μιχαὴλ Σούτζου, Βοεβόδα τοῦ πρεσβυτέρου ἐπέτυχε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ νὰ διεμένῃ εἰς Χίον [11]). Φωραθεὶς καὶ πάλιν δῆθεν ῥαδιουργῶν καὶ σχέδια πλάττων δι᾽ ἀνατροπάς — μὲ τὰ γράμματα πρὸς τὸν διάκονόν του τὰ ὁποῖα εἶχον παραπέσῃ εἰς χεῖρας τῶν ἀντιπάλων του—δυστροπῶν καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑποβολῆς κανονικῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Νικομηδείας, ἐξορίζεται τὸ δεύτερον εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ. Διὰ τὴν ἐξορίαν αὐτὴν κατηναλώθησαν πουγγεῖα, κατὰ τὸν Ὑψηλάντην, (γροσίων) ὑπὲρ τὰ ἑκατόν». Ἀργότερον (1791) ἐπὶ πατριάρχου Νεοφύτου (1789—1794) τῷ 1791, καθὼς δι᾽ ἄλλης χειρὸς σημειώνεται εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἰδίας σελίδος

---

[9]) Ὁ Μελέτιος καὶ μὲ τὰ δύο μέσα προχωροῦσε. Τὸ τοῦ Τακίτου ποὺ ἔγραψε διὰ τὸν Ἀγρικόλαν (κεφ. XII) ὅτι ὅπως διὰ τῶν ἀρετῶν του οὕτω συγχρόνως καὶ διὰ τῶν ἐλλείψεων τῶν ἄλλων ὁρμητικῶς ἐφέρετο πρὸς τὴν δόξαν του». («Sic Agricola simul suis virtutibus simul vitiis aliorum in ipsam gloriam praeceps agebatur»).

[10]) Ἔνθ᾽ ἀνωτ. σ. 297.

[11]) Βλέπε σημ. 1.

τοῦ χειρογράφου 80οῦ τῆς Παναγίας τῆς Χάλκης, ἐπιστρέψας ἐπανέλαβε τὴν ἐπαρχίαν Νικομηδείας «καὶ ζήσας εἰς τὸ ἑξῆς ἡσύχως ἀπέθανε» [12]. Ὁ Σ. Μακραῖος ἀφηγεῖται τὰ τῆς ἐπανόδου τοῦ Μελετίου καὶ τὸν θάνατον τοῦ Δέρκων Ἀνανίου, ὁ ὁποῖος διὰ τὸν Πατριάρχην Νεόφυτον ἦτο ὁ ἀπὸ μηχανῆς Θεός. «Τὸν μὲν Νικομηδείας Γεράσιμον ὑπαγαγὼν εἰς Δέρκων κατέστησεν, ἀπέδωκε δὲ τὴν Νικομήδειαν τῷ Μελετίῳ, δόξας διευθετῆσαι τὰ σκολιὰ καὶ τὰ ἀντιπίπτοντα περιελεῖν». Καὶ κατακλείει τὴν ἀφήγησιν ὡς ἑξῆς: «Ὁ δὲ μεγαλόφρων... Μελέτιος κατωλιγώρει τοῦ πρωτεύοντος τὴν γνώμην καὶ **τῆς Ἐκκλησίας φροντίζων,** ἤρξατο διατιθέναι τούτου τὴν ἔξωσιν. Ἀλλὰ νοσήσας μικρὸν τοῦ πολυπήμονος βίου ἐξῆλθε, τῇ 14ῃ Νοεμβρίου ἐκδημήσας πρὸς Κύριον» [13]. Ὁ «πολύτλας» ἱεράρχης Μελέτιος ἐτάφη, ὡς ἐσημείωσα, εἰς τὸν ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Μ. Ρεύματος. Εἰς τὸ φύλλον 16ον τοῦ μικροῦ κώδικος τῆς Κοινότητος Μ. Ρεύματος ἀναγράφεται: «Ἀπὸ παρρησίας μακαρίτου Νικομηδείας Μελετίου» (ἔτος 1794). Εἰς ἓν πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν γράμμα καταχωριζόμενον εἰς τὸν μεγ. κώδικα τῆς Κοινότητος Μ. Ρεύματος (φ. 47) καὶ γραφὲν κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1784 «διὰ τὸ ἓν μερίδιον τοῦ παγκαρίου ποὺ τὸ εἶχον δώσῃ εἰς τὸν ἱερομόναχον Ἀμβρόσιον, τὸ ἦθος κόσμιον, εὐτάκτως διάγοντα, πνευματικὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἔπειτα προεστῶτα τῆς ἐκκλησίας...» ἀναγινώσκομεν τὴν ὑπογραφὴν καὶ τοῦ Νικομηδείας Μελετίου [14]. Φαίνεται ὅτι σχεδὸν διαρκῶς — ἐκτὸς τῶν ἐτῶν τῆς ἐξορίας του — ἐχρημάτιζε μέλος τῆς ἐνδημούσης συνόδου. Τελευταῖον κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον, δύο μῆνας περίπου πρὶν νὰ ἀποθάνῃ, ὑπέγραψεν ἀπὸ μέρους του τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Βελιγραδίου Μεθοδίου ὁ Καισαρείας Γρηγόριος [15].

---

12) Βλέπε ἐμὸν ἔργον «Ἱστορία τοῦ Μ. Ρεύματος», σελ. 152, 153.

13) Ἔνθ᾽ ἀνωτ. 375—376.

14) Βλέπε ἐμὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον «Εἰς τοὺς 4 πατριάρχας τοὺς ἐνταφιασθέντας εἰς τὸ Μ. Ρεῦμα», Σταμποὺλ 1930, σ. 5, σημ. 2.

15) Καλλινίκου Δελικάνη ἔνθ᾽ ἀνωτ. Γ', σ. 705. Ὡς Προύσης τὸ 1762 κατὰ Νοέμβριον ὑπογράφει τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μογλενῶν Γερμανοῦ· αὐτόθ. σ. 888. 1767 ὑπογράφει ἐκ μέρους τοῦ Προύσης Μελετίου τὸν τόμον τῆς ἑνώσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιδῶν μετὰ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, αὐτόθ. σ. 898. Τῷ 1757 ὑπογράφει ἐκ μέρους τοῦ Μελετίου τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χαλεπίου Φιλήμονος ὁ Φιλιππουπόλεως Αὐξέντιος. Κ. Δελικάνη μ. ἔργον Β' σ. 202. Εἰς τὸ ὑποσχετικὸν Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν Ἡσαΐα 1776 (Ὀκτώβριον) κατὰ λάθος ὁ μακαρίτης Καλλίνικος Δελικάνης ἀνέγνωσεν «ὁ Νικομηδείας Νικηφόρος μάρτυς» διότι ὁ Μελέτιος ἐξελέγη Νικομηδείας, ὡς εἴδομεν, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1776. Ταῦτα σημειοῦνται εἰς τὸν κώδικα Ζ' τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου,

Τὸν Μελέτιον, ὡς εἴδομεν, πολὺ αὐστηρῶς ἔκρινεν ὁ χρονογράφος ἰατρὸς Ὑψηλάντης, ὁ ὁποῖος δυσμενεῖς κρίσεις κάμνει καὶ διὰ τὸ «ἀρχοντικὸν σύστημα» τῆς ἐποχῆς του, δηλαδὴ τοὺς Φαναριώτας. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, καθὼς καὶ ἐκεῖνος ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦτο ἐποχὴ δεσποτισμοῦ. Οὔτε οἱ κληρικοί, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε οἱ λαϊκοὶ ἦτο δυνατὸν νὰ ἦσαν ἐντελῶς ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὸ νόσημα τῶν χρόνων ἐκείνων. Εἰς τὸ τέλος ὅμως τῶν κρίσεών των τόσον ὁ Ὑψηλάντης, ὅσον καὶ ὁ Μακραῖος ὁμολογοῦν τὴν μεγάλην ἀξίαν καὶ ἱκανότητα τοῦ Μελετίου [16]). Τολμηρός, αὐταρχικός, δὲν ἐδειλίασε νὰ εἴπῃ εἰς τὸν πατριάρχην Σωφρόνιον (1780), προκειμένου νὰ κάμῃ μητροπολίτην Ἀδριανουπόλεως τόν ποτε, ὡς εἴδομεν, διάκονόν του Καλλίνικον, κατόπιν μέγαν ἀρχιδιάκονον τοῦ οἰκ. πατριάρχου «μὴν τὸν κάμῃς ἂν ἠμπορῇς». Περὶ τῆς μορφώσεώς του δὲν λέγουν τίποτε οἱ χρονογράφοι. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ μόρφωσις τοῦ πρὸ τῆς ἐκλογῆς του εἰς μητροπολίτην Προύσης ἱερομονάχου Μελετίου ἦτο μετρία. Ἴσως θὰ ἦτο χρησιμώτερος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος ὁ εὐφυὴς ἐκεῖνος κληρικός, ἂν κατεῖχε ἀνωτέραν μόρφωσιν. Εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς ἔχοντας φυσικὴν εὐφυΐαν καὶ κατέχοντας μεγάλας θέσεις, πολιτικὰς ἢ ἐκκλησιαστικάς, ποῖα ἐλαττώματα ἐμφανίζει ἢ τονώνει ἡ ἔλλειψις λιπαρᾶς μορφώσεως.

Ὁ ἰσχυρὸς ἱεράρχης Μελέτιος, φροντίζων διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν φίλων του, συνεργατῶν κληρικῶν, οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ κῦρός του καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν φίλων του διὰ νὰ πατριαρχεύσῃ ὁ ἴδιος. Προέβαλε τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Θεσσαλονίκης Δαμασκηνοῦ κατὰ τὸ τέλος τῆς πρώτης πατριαρχείας τοῦ Σαμουὴλ Χαντζερῆ. «Κινουμένου πάντοτε, γράφει ὁ Ὑψηλάντης, πρὸς τὸ πατριαρχεῦσαι τὸν Θεσσαλονίκης Δαμασκηνόν. (ἔνθ᾽ ἀν. σ. 535, 536). Ἠρκεῖτο εἰς τὰ νὰ διευθύνῃ καλυπτόμενος ἀπὸ τὴν σκιὰν πατριαρχῶν μετρίας ἀξίας. Κατὰ τὴν ὁμολογίαν ὅμως τοῦ Μακραίου τὴν πτῶσιν

σ. 97, τὸ προσημειωθὲν ὑποσχετικὸν καταχωρίζεται εἰς τὴν σελίδα 256—7 τοῦ ἰδίου κώδικος. Τὸν μῆνα ἐκεῖνον ὁ Νικηφόρος κατελέγετο μεταξὺ τῶν τεθνεώτων. Τῷ 1767 (Ἰουλίου) ὑπογράφει ὡς Προύσης τὸ ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου δίδεται ἐξουσία εἰς τὸν Πατριάρχην Σαμουὴλ νὰ προβαίνῃ μόνος του εἰς ἐκλογὰς ἀρχιερέων, τῶν ἐνδημούντων μητροπολιτῶν ἀπελθόντων εἰς τὰς ἐπαρχίας των, Κ. Δελικάνη ἔνθ᾽ ἀν. Β΄, σ. 215. Ὡς Νικομηδείας τῷ 1781 ὑπογράφει σιγίλλιον, αὐτόθι Β΄ σ. 498.

[16]) Ὁ Ὑψηλάντης γράφει ὅτι ὁ Μελέτιος συνεργαζόμενος μὲ τὸν Κωστάκην Μουρούζην καθίστα τὴν ζωὴν τοῦ Πατριάρχου Σαμουὴλ «ἀβίωτον» (σ. 534—535), ὅτι ὁ θάνατος τοῦ πατριάρχου Σωφρονίου ἦτο «ἄξιος καρπὸς τῆς κακεντρεχείας τοῦ Μελετίου» (σ. 619).

τῶν πατριαρχῶν ἐπεδίωκεν, ὁσάκις τοῦτο ἐπέβαλλεν τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας. «Καὶ **τῆς ἐκκλησίας φροντίζων** ἤρξατο διατιθέναι τούτου τὴν ἔξωσιν (τοῦ πατριάρχου Νεοφύτου.)

Ἡ ἰδιαιτέρα θέσις τοῦ Μελετίου ἐν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ φαίνεταί πως καὶ ἀπὸ τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον ἔστειλε πρὸς αὐτὸν ἐκ Σμύρνης ὁ πολυπαθὴς πατριάρχης Ἀντιοχείας Σίλβεστρος κατὰ τὸ ἔτος 1751. Τὸ γράμμα ἀνέκδοτον, ὑπάρχον δὲ καταχωρισμένον, εἰς τὸν κώδικα [17]) τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, δημοσιεύω ἐνταῦθα.

«Πανιερώτατε καὶ λογιώτατε μητροπολῖτα τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Προύσης, Ὑπέρτιμε Μουδανίων καὶ Τριγλίων, κύριε, κὺρ Μελέτιε, ἐν Ἁγίῳ πνεύματι Ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν μετριότητος, τὴν ὑμετέραν πανιερότητα ἀδελφικῶς ἀσπαζόμενοι ἡδέως προσαγορεύομεν, τοῦ Ἁγίου Θεοῦ δεόμενοι νὰ τῇ χαρίζῃ ὑγιείαν εὐρωστίαν καὶ πᾶν ἐφετόν. Μὲ τὸ παρόν μας δὲν λείπομεν παρὰ νὰ χαιρετήσωμεν τὴν πανιερότητά της, φανερώνοντές της ὅτι καὶ ἡμεῖς συνάρσει θείᾳ ὑγιαίνομεν καὶ διατρίβομεν τὸ παρὸν εἰς Σμύρνην, εἰς τὴν ὁποίαν τυχαίνοντες τὸν ἐπιφέροντα τὸ παρὸν ἡμέτερον προηγούμενον κὺρ Ἀθανάσιον ἄραβα, ἐπαναστρέφοντα πάλιν εἰς τὰ αὐτόθι γράφομεν καὶ προσαγορεύομεν αὐτὴν ἀδελφικῶς, πέμποντές της μετ᾽ αὐτοῦ καὶ δέκα ἀντιμίσια, τὰ ὁποῖα ἤθελε μᾶς τὰ ζητήσει εἰς βασιλεύουσαν ὡς ἐκ μέρους της ὁ κὺρ Χατζῆ Αὐνάνης, καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχωμεν τότε ἕτοιμα δὲν τὰ ἐπέμψαμεν, τὰ νῦν δὲ ἂς τὰ δεχθῇ καὶ ἂς μᾶς γνωρίζῃ διὰ εὐχέτας της, καὶ ἂς ἔχῃ τὴν ἐπίσκεψίν της καὶ ὁ αὐτὸς προηγούμενος, καὶ θέλει ἔχῃ καὶ μισθὸν παρὰ τῆς κυρίας Θεοτόκου, καὶ βοήθειαν. Ἂς ἔχωμεν καὶ ἀδελφικόν της νὰ χαροῦμεν τὴν ὑγιείαν της. Τὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἴησαν παρὰ Θεοῦ πολλά.

1751 Αὐγούστου 9.

† Ο ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

---

[17]) **Περὶ τοῦ κώδικος τούτου κάμνω μακρὸν λόγον εἰς τὸν δεύτερον τόμον τῆς Φωτιείου Βιβλιοθήκης μου, ὅπου καὶ δημοσιεύω ὄχι ὀλίγα ἔγγραφα ἐξ αὐτοῦ. Περὶ τοῦ πρὸς τὸν Μελέτιον γράμματος τοῦ Σιλβέστρου ἴδε αὐτόθι σ. 168, σημ. 27.**

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΕΙΣ ΔΥΟ δημοσιεύματα, ἀναφερόμενα ἀμφότερα εἰς τὸ θέμα τῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ἐγένετο πολὺς λόγος διὰ τὸν σχετικὸν πρὸς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν λόγον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης Ἀνδρέου (τέλη τοῦ 7ου καὶ ἀρχὰς τοῦ 8ου αἰῶνος), τὸν φερόμενον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ὅτε προσηνέχθη ἐν τῷ ναῷ ὑπὸ τῶν αὐτῆς γονέων τριετίζουσα», εἰς τὸν κώδικα Laudianus graecus 81 τῆς Bodleian Library τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης. Πρῶτος ὁ Simeon Vailhé εἰς τὴν μελέτην του «La fête de la présentation de Marie au temple» ἐν «Échos d'Orient» V, 1902, 221—224 καὶ κατόπιν ἡ Sister Mary Jerome Kishpaugh εἰς τὴν μονογραφίαν αὐτῆς «The feast of the presentation of the Virgin Mary in the temple» Washington, D. C., 1941, 31—33, ἐπεσήμαναν τὸν λόγον αὐτὸν ἐκ τοῦ καταλόγου τοῦ Coxe, H., Catalogi codicum manuscriptorum bibliothecae Bodleianae» I, 81 καὶ διετύπωσαν τὴν ἄποψιν, ὅτι λόγος ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἀπόδειξιν τῆς πρωΐμου καθιερώσεως τῆς ἑορτῆς αὐτῆς καὶ δὴ τῆς ἐξ Ἱερουσαλὴμ προελεύσεώς της. Οὕτω καὶ ἡ πληροφορία Θεοδώρου τοῦ Βαλσαμῶνος εἰς τὰ «Σχόλια» ἐπὶ τοῦ Νομοκάνονος» τοῦ Φωτίου, καθ' ἣν ἡ ἑορτὴ καθιερώθη τὸ πρῶτον ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸν 8ον αἰῶνα καὶ τὰ ἐκ τῆς πληροφορίας αὐτῆς συμπεράσματα διαφόρων μελετητῶν, ἐν οἷς καὶ τοῦ Père Edmond Bouvy εἰς τὴν μελέτην του «La fête de l' Εἴσοδος ou de la Présentation de la Vierge au temple dans l'église grecque» ἐν «Bessarione» I, 1897, 555—562, ἀπεδεικνύοντο ἐσφαλμένα.

Καὶ ὁ Père Vailhé καὶ ἡ Sister Kishpaugh ἐστηρίχθησαν ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ καταλόγου τοῦ Coxe καὶ δὲν ἐμελέτησαν τὸ ἴδιον τὸ κείμενον τοῦ λόγου, εὐσυνειδήτως πάντως ἀμφότεροι ὑπέδειξαν τὴν ἀνάγκην νὰ μελετηθῇ ὁ κῶδιξ τῆς Bodleian, ὥστε ν' ἀποδειχθῇ ὁριστικῶς ἂν πράγματι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου.

Μελετήσας ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς τὸν κώδικα αὐτὸν διεπίστωσα ὅτι τὸ κείμενον τοῦ λόγου τοῦ Ἀνδρέου εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ κείμενον τοῦ λόγου «Εἰς τὰ εἰσόδια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου», τοῦ

Γεωργίου, μητροπολίτου Νικομηδείας, συγχρόνου τοῦ Πατριάρχου Φωτίου. Ὁ λόγος τοῦ Γεωργίου εὑρίσκεται δημοσιευμένος εἰς τὴν Patrologia Graeca τοῦ Migne, τόμος 100, στ. 1420—1440, τὸ κείμενον τοῦ Cod. Laudianus gr 81, πλὴν τῆς εἰσαγωγῆς, εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὸ κείμενον τοῦ λόγου τοῦ Γεωργίου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κείμενον, τὸ δημοσιευθὲν εἰς Migne, παρεδόθη εἰς πλῆθος κωδίκων ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου, ἐν ᾧ δύο μόνον καὶ δὴ πολὺ μεταγένεστεροι κώδικες (ὁ ὡς ἄνω τῆς Bodleian, τοῦ 17ου αἰῶνος, καὶ ὁ κῶδιξ 300 [ἀρίθμησις Λάμπρου: 5807], τῆς ἐν Ἄθῳ μονῆς Παντελεήμονος, τοῦ 16ου αἰῶνος) τὸ παραδίδουν ὡς ἔργον τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης καὶ ἐπειδὴ ἐπίσης τὸ ὕφος τοῦ λόγου, οὐδόλως ὁμοιάζον πρὸς τὸ ὕφος τοῦ Ἀνδρέου, ἔχει τὰ τυπικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὕφους τοῦ Γεωργίου, δέον νὰ θεωρηθῇ ὁριστικῶς ὡς ἔργον τοῦ Γεωργίου, μητροπολίτου Νικομηδείας.

Εἰς τὸν ἴδιον κώδικα Laudianus graecus 81 τῆς Bodleian εὑρίσκεται καὶ ἄλλο ἐγκώμιον τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης, **«Εἰς τὴν ἀπόδοσιν καὶ ἀφιέρωσιν τῆς Θεοτόκου»**. Πρόκειται πραγματικῶς περὶ τοῦ ἐγκωμίου **«Εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ ναῷ καὶ ἀφιέρωσιν τῷ Θεῷ»** καὶ πάλιν τοῦ Γεωργίου, πρὸ τῆς ἀνόδου του εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Νικομηδείας, ὅτε ἦτο ἀκόμη «μοναχὸς καὶ χαρτοφύλαξ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας». Τὸ κείμενον εὑρίσκεται δημοσιευμένον εἰς «Patrologia Graeca», τόμος 100, στ. 1401—1420, πλὴν δὲ τῶν ἕνδεκα πρώτων στίχων τῆς εἰσαγωγῆς καὶ τινων ἄλλων δευτερευουσῶν παραλλαγῶν εἰς τὸ κείμενον εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς καὶ εἰς τὸν κώδικα Laudianus Graecus 81.

Κατὰ ταῦτα ἀποκλείεται τὰ κείμενα αὐτὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀπόδειξις ὅτι ἤδη ὁ Ἀνδρέας, εἰς τὴν Κρήτην κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 8ου αἰῶνος, ἐγνώριζε τὴν ὕπαρξιν τῆς ἑορτῆς αὐτῆς. Τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι πλέον ἀναμφισβήτητον, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει βεβαίως πρὸς τὸ θέμα τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν καθιερώθη ἡ ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων. Τῆς παρούσης μικρᾶς συμβολῆς ὁ σκοπὸς ἦτο νὰ ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ κώδικος Laudianus Graecus 81 καὶ τὴν γνησιότητα δύο ἐκ τῶν εὑρισκομένων ἐν αὐτῷ καὶ ἀποδιδομένων εἰς Ἀνδρέαν Κρήτης λόγων.

ΒΑΣ. ΛΑΟΥΡΔΑΣ

ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΣΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΦΥΛΑΚΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

λ΄

«ΤΜΗΜΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΚΑΜΑΡΙΩΤΙΣΣΗΣ». *)

1) φ. 3—11β Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ δαμασκηνοῦ συγγραφεὶς παρὰ ἰωάννου πατριάρχου ἀντιοχείας.

2) φ. 11β—16 Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἀνδρέου ἀρχιεπισκόπου κρήτης, ἐγκώμια εἰς τὸν ἅγιον πατέρα ἡμῶν νικόλαον τὸν θαυματουργὸν καὶ ἀρχιεπίσκοπον μύρων τῆς λυκίας.» ἐλλιπὲς κατὰ τὸ τέλος.

3) φ. 17—19β Περὶ συλλήψεως τῆς ἁγίας ἄννης—Ἐλλιπὲς κατὰ τὴν ἀρχήν.

4) φ, 19β—27β Περὶ τῆς συλλήψεως τῶν ἁγίων θεοφόρων πατέρων ἰωακεὶμ καὶ ἄννης.

5) φ. 27β—49β Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως τοῦ χρυσοστόμου λόγος εἰς τὸ μὴ πλησιάζειν θεάτροις καὶ εἰς τὸν ἀβραάμ.

6) φ. 49β—58β Τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸν μακάριον Φιλογόνιον, γενόμενον ἀπὸ δικολόγου ἐπίσκοπον, καὶ ὅτι τὸ προνοεῖν τῶν κοινῇ συμφερόντων οὐδὲν ἴσον εἰς εὐδοκίμησιν παρὰ Θε(ῷ) καὶ ὅτι ῥαθύμως προσιέναι τοῖς θείοις μυστηρίοις κόλασιν ἀφόρητον ἔχει, κἂν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ κατολμήσωμεν· ἐλέχθη δὲ πρὸ πέντε ἡμερῶν τῆς Χριστοῦ γεννήσεως.

*) (Συνέχεια ἐκ τῆς 93ης σελίδος τοῦ ΚΕ΄ τόμου, ἔτ. 1950).

7) φ. 58—65β ᾿Αθανασίου ἀρχιεπισκόπου ᾿Αλεξανδρείας εἰς τὴν ἀπογραφὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ εἰς τὸν ἰωσήφ. ᾿Αρχὴ «῞Ωσπερ οἱ τὴν χρυσῖτιν γῆν μεταλλεύειν λαχόντες ἐργάται».

8) φ. 65β—72β ᾿Ιωάννου ᾿Αρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως τοῦ χρυσοστόμου ὁμιλία εἰς τό: «᾿Εξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ εἰς τὴν ἀπογραφὴν τῆς ἁγίας Θεοτόκου».

9) φ. 72β—79β Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου ἀρχιεπισκόπου καισαρείας καππαδοκίας εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμῶν ᾿Ι(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ.

10) φ. 79β—91β «Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως τοῦ χρυσοστόμου λόγος εἰς τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ᾿Ιησοῦ Χριστοῦ, πρὸ τούτου μὲν ἄδηλον οὖσαν, πρὸ ὀλίγων δ᾿ ἐτῶν γνωρισθεῖσαν παρὰ τινων τῶν ἀπὸ τῆς δύσεως ἐλθόντων καὶ ἀπαγγειλάντων καὶ ἡ ἀπόδειξις τούτου εἶναι τὸν μῆνα ἑορτῆς ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν, καὶ πρὸς τῷ τέλει περὶ τοῦ μεθ᾿ ἡσυχίας καὶ φρίκης προσιέναι τοῖς μυστηρίοις». ᾿Αρχή: «῞Α παλαι Πατριάρχαι ὤδινον προφῆται δὲ προὔλεγον».

11) φ. 91β—103β Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν βασιλείου ἐπισκόπου σελευκείας λόγος εἰς τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμῶν ᾿Ι(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ».

12) φ. 103β—115β Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἐπισκόπου νύσσης εἰς τὸ γενέθλιον τοῦ Κ(υρίο)υ ἡμῶν ᾿Ι(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ καὶ εἰς τὰ ἀναιρεθέντα νήπια.

13) φ. 115β—128β «᾿Ιωάννου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁμιλία ἐγκωμιαστικὴ εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον τὸν πρωτομάρτυρα».

14) φ. 128β—137 Γρηγορίου ἐπισκόπου νύσσης ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον τὸν πρωτομάρτυρα.

15) φ. 138—141β ᾿Ιωάννου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως τοῦ χρυσοστόμου λόγος εἰς τὸν ἡρώδην καὶ εἰς τὰ βρέφη.

16) φ. 141β—146β Βασιλείου ἐπισκόπου ἰσαυρίας εἰς τὰ ἅγια νή-

πιὰ τὰ ἐν βηθεὲμ ἀναιρεθέντα—᾿Αρχή: «Πάλιν ὁ γέρων ἐγὼ πρὸς τὸ τῶν λόγων ἄγομαι στάδιον».

17) φ. 146β—157β Γρηγορίου ἐπισκόπου νύσσης λόγος περὶ θεότητος υἱοῦ καὶ πνεύματος καὶ εἰς τὸν ᾿Αβραάμ—Κυριακῇ μετὰ τὴν χριστοῦ γέννησιν.

18) φ. 157β—163β Λόγος εἰς τὴν ὀκταήμερον περιτομὴν τοῦ Κ(υρίου) ἡ(μῶν) ᾿Ι(ησοῦ) Χ(ριστο)ῦ καὶ ἔπαινος διὰ βραχέων εἰς τὸν Μέγα Βασίλειον.

19) φ. 163β—176 Γρηγορίου ἐπισκόπου νύσσης λόγος εἰς τὸν μέγα βασίλειον τὸν ἀδελφόν του.

20) φ. 176β—198β «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν σιλβέστρου πάπα ρώμης». ᾿Αρχή: «Οἱ μὲν σεπτοὶ καὶ θεόπται ἀπόστολοι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην».

21) φ. 198β—205β Βασιλείου ἀρχιεπισκόπου καισαρείας καππαδοκίας ἐγκωμιαστικὸς εἰς τὸν ἅγιον μάρτυρα γόρδιον».

22) φ. 205β—213β Τοῦ αὐτοῦ· ὁμιλία προτρεπτικὴ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα.

23) φ. 213β—218 Γρηγορίου ἐπισκόπου νύσσης ὁμιλία εἰς τό: «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός».

24) φ. 218β—299β Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου νύσσης λόγος εἰς τὰ ἅγια φῶτα.

25) φ. 229β—239β «᾿Ιωάννου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως τοῦ χρυσοστόμου λόγος εἰς τὰ ἅγια θεοφάνεια καὶ περὶ τοῦ τοὺς πιστοὺς μετὰ κοινωνίαν παραμένειν καὶ κοινῇ τὴν τελευταίαν εὐχὴν ποιεῖσθαι».

26) φ. 239β—245β «Γρηγορίου νεοκαισαρείας τοῦ θαυματουργοῦ λόγος εἰς τὰ ἅγια φῶτα».

27) 245β—255β «Θεοδώρου τοῦ δαφνοπάτου ἐγκώμιον εἰς τὴν ἀνακόμιδὴν τῆς τιμίας χειρὸς ἰωάννου τοῦ προδρόμου» ᾿Αρχή: «᾿Ιδοὺ καὶ πάλιν ἡμῖν ὁ ἱερὸς τοῦ Χ(ριστο)ῦ ἐπεδήμησεν».

28) φ. 255β—269β «Διήγησις ἀρμενίου μοναχοῦ περὶ τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἁγίων πατέρων ἐν τῷ ὄρει σινᾷ καὶ τῇ ραϊδοῦ».

29) φ. 269β—281β «Νικήτα ρήτορος ἁγίου ἀνδρὸς ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον καὶ κορυφαῖον τῶν ἀποστόλων καὶ πρωταπόστολον Πέτρον» Ἀρχή: «Ὡς ἡδεῖα τῆς ἡμέρας ἡ χάρις ὡς τερπνή».

30) φ. 281β—189β Τοῦ αὐτοῦ ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον ἔνδοξον ἀπόστολον τοῦ Χριστοῦ τιμόθεον». Ἀρχή: «Τὶ δὲ ὁ τιμόθεος τοῦτο γὰρ μετὰ τοὺς ἀποστόλους».

31) φ. 289β—304β «Λόγος εἰς τὴν ἀνακομιδήν, τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἰωάννου τοῦ χρυσοστόμου».

32) φ. 303β—314β «Τοῦ μακαρίου κοσμᾶ βεστίτωρος λόγος εἰς τὴν ἐπάνοδον τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἰωάννου τοῦ χρυσοστόμου». Ἀρχή: «Δεῦτε ἀκούσητε καὶ διηγήσομαι ὑμῖν πάντες οἱ φοβούμενοι».

33) φ. 314β—325β «Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως τοῦ χρυσοστόμου ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον ἱερομάρτυρα ἰγνάτιον ἀρχιεπίσκοπον ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, εἰς ρώμην ἀπενεχθέντα καὶ αὐτόσε μαρτυρήσαντα κἀκεῖθεν αὖθις εἰς ἀντιόχειαν κομισθέντα».

34) φ. 325β—339β «Ἰωάννου μητροπολίτου εὐχαΐτων [18]) ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἁγίους τρεῖς πατέρας καὶ διδασκάλους βασίλειον τὸν μέγαν, γρηγόριον τὸν θεολόγον καὶ ἰωάννην τὸν χρυσόστομον».

35) φ. 339β—349β «Ἰωάννου μοναχοῦ τοῦ δαμασκηνοῦ ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον ἰωάννην τὸν χρυσόστομον».

---

[18]) Ἰωάννης Μαυρόπους (Μελανόπουλος ἢ Μαυρόπουλος) ἐπονομαζόμενος Εὐχαΐτης ἐκ τῆς μητροπολιτικῆς αὐτοῦ ἕδρας. Ἀνὴρ ἐκ τῶν πάνυ περισπουδάστων τοῦ βυζαντινοῦ αἰῶνος καὶ διακεκριμένος ποιητὴς καὶ ὑμνογράφος. Κατέλειπέ τινας ἐκκλησιαστικοὺς λόγους, οἵτινες ἐξεφωνήθησαν ἐν θεομητορικαῖς ἑορταῖς, τῇ τῶν Ταξιαρχῶν, τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν: Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, (ἡ ἑορτὴ αὕτη ὡρίσθη ὑπ' αὐτοῦ)· τῶν τριῶν μαρτύρων Θεοδώρων (Κρουμβάχερ. ἔνθ. ἀνωτ. Α' 6, 342 Β', 68, 392, 565, 618. Βλ. λόγους αὐτοῦ καὶ χειρογρ. 39, Παναγίας Χάλκης. Πρβλ περὶ Ἰωάννου Μαυρόποδος: Σωφρονίου πρ. Λεοντοπόλεως ἐν Ἐναισίμοις Χρυσοστόμου. Ἀθῆναι 1931 σελ. —405. Θρακικὰ τόμ. ΙΖ', σ. 454.

36) φ. 349β—355β «᾿Αμφιλοχίου ἐπισκόπου ἰκονίου· λόγος εἰς τὴν θεοτόκον καὶ εἰς τὸν συμεῶνα καὶ εἰς τὴν ἄνναν».

37) φ. 355β—371β «Μεθοδίου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος εἰς τὸν συμεῶνα καὶ εἰς τὴν ἄνναν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀπαντήσεως καὶ εἰς τὴν ἁγίαν θεοτόκον».

38) φ. 371β—376 «Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ᾿Ιωάννου ἀρχιεπισκόπου κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου λόγος εἰς τὴν ὑπαπαντὴν τοῦ Κ(υρί)ου ἡμῶν ἰ(ησο)ῦ χ(ριστο)ῦ καὶ εἰς τὸν συμεῶνα».

39) φ. 376β—381β «Κυρίλλου ἱεροσολύμων λόγος εἰς τὴν ὑπαπαντὴν τοῦ κ(υρίο)υ ἡμῶν ἰ(ησο)ῦ χ(ριστο)ῦ».

40) φ. 381β—385α «Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ λόγος εἰς τὴν ὑπαπαντὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰ(ησο)ῦ χ(ριστο)ῦ. ᾿Αρχὴ «Οἱ τῶν ἁγίων Θεοπνεύστων γραφῶν τὸ ἡδύ».

41) φ. 385β—399β «Γεωργίου ἐπισκόπου νικομηδείας λόγος εἰς τὴν ὑπαπαντὴν τοῦ κ(υρί)ου ἡμῶν ἰ(ησο)ῦ χ(ριστο)ῦ καὶ εἰς τὴν ὑπεραγίαν θεοτόκον καὶ εἰς τὸν δίκαιον συμεὼν καὶ εἰς τὴν ἄνναν».

42) φ. 399β—404β «Λόγος διαλαμβάνων ἐν ἐπιτομῇ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν καὶ τρίτην τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ προδρόμου εὕρεσιν».

43) φ. 404β—411 «Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν βασιλείου τοῦ μεγάλου ὁμιλία εἰς τὸ ῥητὸν τοῦ κατὰ λουκᾶν Εὐαγγελίου: «καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζους οἰκοδομήσω, καὶ περὶ πλεονεξίας ᾿Αρχή: «Διπλοῦν τὸ εἶδος τῶν πειρασμῶν. . . ».

(11) ΑΡΙΘΜ. 11

᾿Ονομασία

«῾Εξήγησις τῶν ἱερῶν κανόνων τῶν τε ἁγίων ἀποστόλων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν συνόδων ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν τοπικῶν, ἤτοι μερικῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων Πατέρων πονηθεῖσα τῷ Μοναχῷ ᾿Ιωάννῃ τῷ Ζωναρᾷ — τῷ γεγονότι μεγάλῳ Δρουγγαρίῳ τῆς Βήγλας καὶ α' ἀσηκρῆτι».

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Εἰς τὸ ἀποσταλὲν ἐν καιρῷ τῇ Ἐκκλησίᾳ γράμμα τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Μόσχας καὶ πά- Ρωσσίας κ. Ἀλεξίου, ἐν σχέσει πρὸς τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησίας, ἀπεστάλη, ἐξ ἀποφάσεως συνοδικῆς, τὸ κάτωθι καταχωριζόμενον ἀπαντητικὸν τῆς Ἐκκλησίας γράμμα.

Ἀριθμ. Πρωτ. 58.

Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Πατριάρχα Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἀλέξιε, τὴν ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐλάβομεν ἐν καιρῷ τὰ ἀπὸ ια΄ Ἰουλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀδελφικὰ Γράμματα τῆς ἀγαπητῆς ἡμῖν Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ἐμελετήσαμεν μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τὰς σκέψεις Αὐτῆς καὶ τῆς κατ᾽ Αὐτὴν Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας ἐν σχέσει καὶ ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἐν τῇ Πολωνικῇ Δημοκρατίᾳ Ἁγιωτάτην Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τὸ ἀπὸ μέρους τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ὑπὲρ τῆς καλῆς πορείας τῶν τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πραγμάτων ἐκδηλούμενον θερμὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ἐκ τῶν Γραμμάτων Αὐτῆς προκύπτουσα διαπίστωσις, ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς καὶ διὰ τὴν Ἁγιωτάτην ἀδελφὴν Ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα κρίνῃ ὡς ἀπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐνδεδειγμένην καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιβεβλημένην τὴν ὕπαρξιν αὐτοκεφάλου Ἐκκλησιαστικῆς Ὀργανώσεως καὶ διὰ τὸ ἐν τῷ Πολωνικῷ Κράτει Ὀρθόδοξον πλήρωμα, θερμῆς πρὸς τὸν Κύριον δοξολογίας καὶ χαρᾶς ὑπόθεσις γίγνεται διὰ σύμπαντα τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον.

Ἔστι δ' ἡ χαρὰ αὕτη δεδικαιολογημένη, καθόσον διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀνάγκης ὑπάρξεως Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἐν Πολωνίᾳ, ὁλοκληροῦται ἡ κανονικὴ ἐπικοινωνία πασῶν τῶν ἐπὶ μέρους ἀδελφῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τὸ πλήρωμα ὅμως τῆς χαρᾶς ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὸν ὁ καθ' ἡμᾶς Ἁγιώτατος Οἰκουμενικὸς Θρόνος, ὅστις, λόγῳ τε τῶν ἱστορικῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐκείνην περιοχὴν δεσμῶν καὶ ἐν τῇ ἀπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς μακραίωνος πράξεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπορρεούσῃ ἰδιαζούσῃ ἐν τῷ συστήματι τῶν Ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν θέσει καὶ εὐθύνῃ ἅμα αὐτοῦ τοῦ συντρέχειν καὶ συναντιλαμβάνεσθαι ταῖς ἐμπεριστάτοις ἐκκλησιαστικαῖς περιοχαῖς, ηὐλόγησε κατὰ Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1924 τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐμφανισάσης πάσας τὰς πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων προβλεπομένας προϋποθέσεις.

Πεποίθαμεν ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, ἐν τῷ διακρίνοντι Αὐτὴν πνεύματι ἀγάπης Χριστοῦ, κατανοήσεως καὶ ἀδελφικῆς συνεργασίας ἅμα δὲ καὶ εὐλαβείας πρὸς τὸν καθ' ἡμᾶς Ἁγιώτατον Ἀποστολικὸν Θρόνον, μέλλει ἵνα λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας καὶ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς κ. Διονύσιος τυγχάνει ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ πασῶν τῶν Πατριαρχικῶν καὶ τῶν Αὐτοκεφάλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ὡς κανονικὸς Ἀρχηγὸς τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, εὐόρκως ἐπιτελέσας τὴν ἱερὰν αὐτοῦ διακονίαν καὶ ἀγωνισάμενος ὑπέρ τε τῆς παραφυλακῆς τοῦ Χριστωνύμου πληρώματος ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ πίστει καὶ ἀρετῇ ἀπὸ τῶν κυκλούντων αὐτὸ παντοίων κινδύνων καὶ ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς καθόλου τῶν κατ' αὐτὸ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, καὶ πρὸς τὴν κανονικὴν δὲ τάξιν ἀποβλέπουσα, συνενώσει καὶ Αὐτὴ τὴν ἀδελφικὴν αὐτῆς ἀγάπην πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα, καὶ πᾶσαν ἅμα στοργικῶς καταβαλεῖ ἀφ' ἑαυτῆς προσπάθειαν, ἵνα ἡ Α. Μακαριότης δυνηθῇ συνεχίσαι τὴν καρποφόρον ἐν πᾶσι διακονίαν αὐτοῦ ἐν τῇ κατ' αὐτὸν Ἁγιωτάτῃ ἀδελφῇ Πολωνικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀριθμούσῃ βίον ἐτῶν ἰσαρίθμων τοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος

Κατασπαζόμεθα Αὐτὴν καὶ αὖθις ἐν φιλήματι ἁγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς.

αϡν' Φεβρουαρίου κγ'.
Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως **Ἀθηναγόρας**

ΟΙ ΑΧΕΠΑΝΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΑ

Τεσσαρακονταμελὴς ὅμιλος προσκυνητῶν τῆς ἐν Ἀμερικῇ μεγάλης Ἑλληνοαμερικανικῆς Ὀργανώσεως Ἀχέπανς ἀφίκετο ἀεροπυρικῶς ἐνταῦθα τῇ 22ᾳ τ.μ. προερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἴδῃ τὴν Πόλιν, ἰδιαιτέρως δὲ ἐπισκεφθῇ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἡ ψυχή των ἐφλέγετο νὰ προσκυνήσωσιν εἰς τὸν πάνσεπτον Πατριαρκικὸν Ναόν, ν᾿ ἀσπασθῶσι τὴν Δεξιὰν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, πρὸς Ἣν ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογένεια διατηρεῖ ἀπεριόριστον ἀγάπην καὶ σεβασμόν. Μὲ τὸ ταξείδιον τοῦτο διετρανώθη ἔτι ἅπαξ ὁ κόσμος τῶν αἰσθημάτων τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀγάπης τῶν ἀποδήμων τούτων καὶ ἐκλεκτῶν τέκνων Αὐτῆς.

Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ιοῦ Γεσήλκιοϊ ἐχαιρέτισαν τοὺς ἀφιχθέντας ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Πανοσιολογιώτατος Μέγας Πρωτοσύγκελλος κ. Μελίτων μετὰ τοῦ Ὑπογραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Πανοσιολογιωτάτου Διακόνου κ. Ἰακώβου, εἰς δὲ τὰ Πατριαρχεῖα εἰσῆλθον μετὰ τῶν Κληρικῶν τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς εἰς τὸν πάνσεπτον Πατριαρχικὸν Ναὸν ὅπου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Προύσης κ. Πολυκάρπου, Προέδρου τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἐψάλη Δοξολογία καὶ Δέησις ὑπὲρ τῶν προσελθόντων προσκυνητῶν καὶ πάντων τῶν ἐν Ἀμερικῇ εὐσεβῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας.

Μεθ᾿ ὃ ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Γραφεῖον ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων. Χαιρετίζουσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης τὴν ἄφιξιν αὐτῶν καὶ εὐλογοῦσα αὐτούς, ἐξῆρε τὴν σημασίαν τοῦ προσκυνήματος τούτου καὶ τοῦ συντελουμένου ἐν Ἀμερικῇ σπουδαίου ἔργου τῆς Ὀργανώσεως Ἀχέπα. Ἐκ μέρους τοῦ ὁμίλου ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ κ. Πὼλ Δῆμος, δικηγόρος, ἐξέφρασε τὰ διακατέχοντα τὴν καρδίαν των μυχιαίτατα αἰσθήματα ἀγάπης, εὐγνωμοσύνης καὶ προσηλώσεως εἰς τὸ ἱερὸν Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Προκαθημένου Αὐτῆς. Ἐπανέλαβε δὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς συγκινήσεώς των καὶ ὁ Ὑπαρχηγὸς τοῦ ὁμίλου κ. Π. Δικαῖος διὰ λέξεων ἐνθέρμων καὶ λιτῶν. Ἠσπάσθησαν ἐν τέλει τὴν Δεξιὰν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ ἀπεχώρησαν, ἔμεινε δὲ καὶ παρεκάθησεν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Τράπεζαν τὴν μεσημβρίαν τὸ Προεδρεῖον τοῦ ὁμίλου.

Τὴν ἑπομένην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, πανηγυρίζοντος τοῦ

πανσέπτου Πατριαρχικοῦ Ναοῦ, τῆς θείας Λειτουργίας τελεσθείσης ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν Σεβασμίων Μελῶν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, καθ᾽ ἣν εἴθισται ἰδιαιτέρως νὰ μνημονεύηται τὸ ἐν Ἀμερικῇ εὐσεβὲς Πλήρωμα, προσῆλθον καὶ ἐκκλησιάσθησαν πάντες οἱ προσκυνηταί.

Τὴν 24ην δὲ τοῦ μηνὸς διαπεραιωθέντες δι᾽ ἰδιαιτέρου ἀτμοπλοίου τῆς Κρατικῆς Ἀτμοπλοΐας εἰς Χάλκην, ἀνῆλθον μετὰ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου κ. Μελίτωνος εἰς τὴν Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολήν, ἔνθα ἐγένετο εἰς αὐτοὺς ἐπίσημος δεξίωσις. Εἰσῆλθον καὶ προσεκύνησαν εἰς τὸ Ναΐδριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν χορῷ ψαλλόντων τῶν μαθητῶν τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα». Μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ χαρὰν προσεφώνησεν αὐτοὺς ὁ Σχολάρχης Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Χρυσόστομος. Ὁ δὲ κ. Πὼλ Δῆμος, διερμηνεύων τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν χαρὰν ὅλων, ἔπλεξεν ὕμνον πρὸς τὴν γεραρὰν Θεολογικὴν Σχολήν, ἡ ὁποία τόσους ἀξίους τῆς κλήσεως αὐτῶν κληρικοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς πνευματικοὺς ποιμένας ἔδωκεν εἰς τὰς ἐν Ἀμερικῇ ἡμετέρας Κοινότητος.

Εἰς τὴν ἐπίσημον Αἴθουσαν τῶν ὑποδοχῶν ἐδέχθη αὐτοὺς ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης μετὰ τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων. Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης ἐξεδήλωσε τὴν ἰδιαιτέραν χαράν Της ὅτι δέχεται αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν Σχολήν, ἀνεφέρθη εἰς τὸ ὑπ᾽ αὐτῆς ἐπιτελούμενον ἔργον, ὑπεγράμμισε τὴν ἐξιδιασμένην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θέσιν της, ὡς καὶ τὸν προορισμὸν αὐτῆς, ἐξῆρε τὸν ἱερὸν χαρακτῆρα τῆς ἐπισκέψεως ταύτης τῶν προσκυνηνῶν, καὶ ἐν τέλει ἀνεκοινώσατο ὅτι ἀνακηρύσσει αὐτοὺς πρώτους ἀδελφοὺς τῆς ἀρτισυσταθείσης Ἀδελφότητος τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. Τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰ ἀπερίγραπτα αἰσθήματα τῶν προσκυνητῶν ἐξέφρασε διὰ προσλαλιᾶς ὁ κ. Π. Δικαῖος, προσειπὼν ὅτι ἐπανακάμπτοντες εἰς τὰ ἴδια θέλουσι γίνῃ ἐξάγγελοι πρὸς τὸ ἐν Ἀμερικῇ εὐσεβὲς Πλήρωμα, εἰς οἰκοδομὴν αὐτοῦ, ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶδον καὶ ἤκουσαν, ὡς καὶ τῶν ἀναγκῶν καὶ αἰτημάτων τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη πρὸς τιμὴν αὐτῶν γεῦμα.

Τὴν ἑπομένην, 25ην τ. μ., ἀνεχώρησαν ἀεροπορικῶς εἰς τὰς Ἀθήνας, προπεμφθέντες ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιωτάνου Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου κ. Μελίτωνος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ.

Η Ἁγία καὶ Μ. Ἑβδομὰς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.

Μετὰ πάσης ἱεροπρεποῦς ἐπιβλητικότητος καὶ κατανύξεως βαθείας ἐτελέσθησαν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ ἅπασαι αἱ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος ἱεραὶ Ἀκολουθίαι, πρὸς ἃς ἀθρόως προσῆλθε τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησε:

— Κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, 2αν Ἀπριλίου, καθ' ἣν συνεχοροστάτησαν Αὐτῇ οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Μητροπολῖται Προύσης κ. Πολύκαρπος, Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιος, Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος, Αἴνου κ. Γερμανός, Προικοννήσου κ. Φιλόθεος, Κυδωνιῶν κ. Ἀγαθάγγελος, Λαοδικείας κ. Μάξιμος καὶ Σάρδεων κ. Μάξιμος, κηρύξαντος τὸν θεῖον λόγον τοῦ Ὑπογραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Πανοσ. Διακόνου κ. Ἰακώβου.

— Κατὰ τὰς θείας Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων τῆς Μ. Δευτέρας, Μ. Τρίτης καὶ Μ. Τετάρτης καὶ τὰς Ἀκολουθίας τοῦ Νυμφίου κατὰ τὴν τάξιν, ἐν τῷ ἱερῷ Παραθρονίῳ.

— Τὴν Μ. Πέμπτην (6ην τ. μ.) κατά τε τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν θείαν Λειτουργίαν τοῦ Μ. Βασιλείου τελεσθεῖσαν, κατὰ τὴν τάξιν, ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Μελίτωνος καὶ τοῦ Πανοσ. Δευτερεύοντος τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων κ. Ἰσιδώρου, τὴν δὲ ἑσπέραν κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Ἁγίων Παθῶν, συγχοροστατοῦντας ἔχουσα Σεβ. Συνοδικοὺς Ἀρχιερεῖς.

Τὰ 12 Εὐαγγέλια ἀνεγνώσθησαν, τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τὰ δ' ἐφεξῆς κατὰ σειρὰν ὑπὸ τῶν συγχοροστατησάντων Σεβ. Ἁγίων Ἀρχιερέων, τῶν Πανοσ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου, Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, Μ. Ἀρχιμανδρίτου, Μ. Ἐκκλησιάρχου καὶ τὸ τελευταῖον ἀπὸ τοῦ ἱ. Ἄμβωνος ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Μ. Ἀρχιδιακόνου.

— Τὴν Μ. Παρασκευὴν (7ην τ. μ.) κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Μ. Ὡρῶν καὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ τοῦ Ἱ. Ἐπιταφίου, συγχοροστατοῦντας ἔχουσα τοὺς Σεβ. Συνοδικοὺς Ἀρχιερεῖς, κηρύξαντος τὸν θεῖον λόγον τοῦ Πανοσ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου.

Τὴν ἑσπέραν τῆς Μ. Παρασκευῆς κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἱ. Ἐπιταφίου, συγχοροστατοῦντας ἔχουσα Σεβ. Συνοδικοὺς Ἀρχιερεῖς.

— Τὸ Μ. Σάββατον (8ην τ.μ.) κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν θείαν Λειτουργίαν τοῦ Μ. Βασιλείου τελεσθεῖσαν, κατὰ τὴν τάξιν, ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἰακώβου καὶ τοῦ Ὑπογραμματέως Πανοσ. Διακ. κ. Ἰακώβου.

Αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι τοῦ Μεγάλου Πάσχα.

Μετὰ λαμπρότητος καὶ ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπείας ἑωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τὸ Ἅγιον Πάσχα.

— Τῆς ἱ. Ἀκολουθίας τοῦ Ὄρθρου καὶ τῆς θείας Λειτουργίας τῆς Ἀναστάσεως προεξῆρχεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, συνιερουργούντων Αὐτῇ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων Προύσης κ. Πολυκάρπου, Ἡλιουπόλεως κ. Γενναδίου, Αἴνου κ. Γερμανοῦ, Προικοννήσου κ. Φιλοθέου καὶ Λαοδικείας κ. Μαξίμου. Εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ πανσέπτου Πατριαρχικοῦ Ναοῦ ηὐτρεπισμένην ἐξέδραν ἀνελθοῦσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης, μετὰ τῶν ὡς ἄνω Ἁγίων Ἀρχιερέων, τῶν Κληρικῶν τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, τοῦ ἱ. Πρεσβυτερίου καὶ τῶν Ὀφφικιάλων τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀνέγνω, ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον, τὸ ἱ. Εὐαγγέλιον τοῦ Ὄρθρου τῆς Ἀναστάσεως. Μεθ' ὃ ἐπηκολούθησεν, ἐν μέσῳ πυκνοτάτου εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, ἡ ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ θεία Λειτουργία.

Ἡ ἐπὶ τῇ ἁγίᾳ Ἑορτῇ Πατριαρχικὴ Ἀπόδειξις ἀνεγνώσθη ἀπὸ τοῦ ἱ. Πατριαρχικοῦ Ἄμβωνος ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, Ἀρχιμ. κ. Ἰακώβου.

— Ὁ περὶ ὥραν 10ην πρωινὴν τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα ἀρξάμενος Ἑσπερινὸς τῆς Ἀναστάσεως διεξήχθη ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τάξει.

Μικρὸν πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας προσελθόντες εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐγένοντο δεκτοὶ παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι, ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Πατριαρχικῷ Γραφείῳ, πολλοὶ ἐκ τῶν Ἐπισήμων, ἐν οἷς διεκρίνοντο οἱ ἐκπροσωποῦντες τὸν Ἐξοχ. Νομάρχην καὶ Δήμαρχον τῆς Πόλεως κ. κ. Fuat Alber, βοηθὸς Νομάρχης, καὶ Nazif Bulukbaşı, ὁ Ἐξοχ. ἐν Ἀγκύρᾳ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Π. Σκέφερης, μετὰ τῶν Ἀκολούθων στρατιωτικοῦ καὶ ναυτικοῦ, ὁ ἐνταῦθα Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος Ἐντιμ. κ. Γ. Χριστόπουλος μετὰ τῶν Προξένων κ. κ. Λ. Καυταντζόγλου καὶ Α. Δημητροπούλου καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ Ἀκολούθου κ. Δ. Βοσνιάκου, ὁ Βουλευτὴς Σταμποὺλ κ. Ν. Φακατσέλλης, ἰατρός, ὁ Πρεσβευτὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Τζ. Οὐωσγουώρθ, οἱ Γεν. Πρόξενοι Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, Γαλλίας, Ἰταλίας, Ἑλβετίας, Σουηδίας, Πορτογαλλίας, Ἀργεντινῆς, Αἰγύπτου, Περσίας καὶ Ἰράκ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης περιεβλήθη τὴν Πατριαρχικὴν στολὴν τῆς Τιβεριάδος ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τῶν Πατριαρχικῶν χορῶν ψαλλόντων τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα». Μεθ' ὃ ἐν μεγαλοπρεπεῖ πομπῇ, ἀπαρτιζομένῃ ἐκ τῶν Σεβ. Ἁγίων Ἀρχιερέων, ἐνδεδυμένων τὰ ἀρχιερατικὰ αὐτῶν ἄμφια, τῶν Κληρικῶν τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, τοῦ ἱ. Πρεσβυτερίου, ἐν λειτουργικῇ ἀμφιέσει, τῶν Ὀφφικιάλων τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἐπισήμων, κατῆλθεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ τῆς μεγάλης κλίμακος τοῦ Πατριαρχικοῦ Μεγάρου εἰς τὸν πάνσ. Πατριαρχικὸν Ναόν, ἔνθα ἐψάλη ἡ ἱ. ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Κατὰ τὸ ἔκπαλαι κρατοῦν ἔθος, τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνεγνώσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος Ἑλληνιστὶ ἀπὸ τοῦ ἱ. Συνθρόνου, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Προύσης Τουρκιστί, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεοδω-

ρουπόλεως Λατινιστί, ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ὑπογραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀγγλιστί, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως Γαλλιστί, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυδωνιῶν καὶ ὁμίλου ἱεροψαλτῶν εἰς Ὁμηρικὸν ἑξάμετρον, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αἴνου Ρουμανιστί, ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμολ. Μ. Οἰκονόμου κ. Γεωργίου Σερβιστί, ὑπὸ τῶν Ἱερολ. Διακόνων Ἠλιοὺ Χάτζ, Συρίου, Ἀραβιστὶ καὶ Μάρκου Λίππα Ἀλβανιστί, ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Οἰκον. κ. Καλλινίκου Νικολαΐδου Ἀρμενιστί, ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἀλεξάνδρου Καρακάση Ἀραμαϊστὶ καὶ ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Μ. Ἀρχιδιακόνου Ἑλληνιστὶ ἀπὸ τοῦ ἱ. Ἄμβωνος.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας ἡ Α. Θ. Παναγιότης διένειμε, κατὰ τὸ εἰωθός, ἀπὸ τῆς Ὡραίας Πύλης πρὸς τοὺς Ἐπισήμους καὶ τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα πασχαλινὰ ᾠά.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.

Τῇ 23ῃ τ.μ., ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου τιμᾶται ὁ πάνσεπτος Πατριαρχικὸς Ναός, ἐτελέσθη ἐν αὐτῷ ἡ καθιερωμένη Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Λειτουργία, καθ' ἣν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐμνημόνευσε, κατὰ τὴν κρατήσασαν ἀφ' ἱκανοῦ τάξιν, ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν Τιμίων Δώρων, ἁπάντων τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, Πανοσ. Διάκονος κ. Ἰάκωβος. Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, Ἐντιμ. κ. Γ. Χριστόπουλος μετὰ τοῦ Προξένου κ. Α. Δημητροπούλου καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ Ἀκολούθου τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Ἑλληνικῆς Πρεσβείας κ. Γ. Ἰορδανίδου, ὁ ἐνταῦθα Πρόξενος τῶν Ἡνωμένων Πολιτικῶν κ. Ε. Hutton, οἱ ἐξ Ἀμερικῆς τὴν προτεραίαν ἐνταῦθα ἐλθόντες Ἑλληνοαμερικανοὶ προσκυνηταὶ τῆς Ὀργανώσεως Ἀχέπαν καὶ πλῆθος εὐσεβοῦς λαοῦ.

Πατριαρχικαὶ Χοροστασίαι.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσ. Πατριαρχικῷ Ναῷ:

— Κατὰ τοὺς Ἑσπερινοὺς τῶν Σαββάτων.

— Κατὰ τὰς θείας Λειτουργίας τῆς Δευτέρας καὶ τῆς Τρίτης τῆς Διακαινησίμου. Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην εἰς τὰ ἐκκλησιασθέντα παιδία τῶν Κατηχητικῶν Κηρυγμάτων τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς ὡμίλησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, διανείμασα εἰς ταῦτα, μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας, πασχαλινὰ ᾠά.

— Κατὰ τὰς θείας Λειτουργίας τῆς ἑορτῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (14 τ. μ.) καὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ (16 τ.μ.).

— Ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησε τῇ 16ῃ τ.μ. ἐν τῷ ἱ. Ναῷ Ἁγίου Νικολάου Νεοχωρίου κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, καθ' ὃν ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τῆς νεοσυστάτου Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Κυριῶν, ὡμιλήσασα πρὸς τὸ πυκνὸν ἐκκλησίασμα.

Κατὰ τὰς λοιπὰς Κυριακὰς ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, κατὰ τὴν τάξιν, ὁ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος.

Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Λειτουργία ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου (30

τ.μ.) ἐτελέσθη, κατὰ τὴν ἔκπαλαι κρατοῦσαν τάξιν, ἐν τῇ Ἱερᾷ Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ ἡ εἰθισμένη Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Λειτουργία.

Τῇ Α. Θ. Παναγιότητι συνιερούργησαν οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς, τὸν δὲ θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Πανοσ. Μ. Ἀρχιδιάκονος.

Μεταξὺ τοῦ προσελθόντος πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος παρῆσαν οἱ Ἔφοροι τῶν Νοσοκομείων Βαλουκλῆ, οἱ ἀπαρτίζοντες τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Βοηθείας Ἀπόρων Νοσηλευομένων καὶ Γηροκομουμένων τῶν Νοσοκομείων, τὸ ἰατρικὸν σῶμα καὶ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἐγκρίτων τῆς ἐνταῦθα Ὁμογενοῦς κοινωνίας. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἔψαλε Τρισάγιον ἐπὶ τῶν ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κειμένων τάφων τῶν ἀοιδίμων Πατριαρχῶν, εἶτα δὲ μετέβη, μετὰ τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς, εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τῶν ἀπόρων, τελέσασα γενικὸν Τρισάγιον ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ ἀναπαυομένων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐκεῖθεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, μετὰ τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς, καὶ οἱ Σεβ. Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς μετέβησαν εἰς τὸ Γηροκομεῖον, ἔνθα ἐδεξιώθησαν Αὐτούς, μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν, ἡ Ἐφορία καὶ οἱ ἰατροὶ μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Νοσοκομείων κ. Ε. Δανιηλίδου, ἰατροῦ, ὅστις διὰ προσφωνήσεως ἐξέφρασε τὴν χαρὰν καὶ τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην τῶν ἐν τοῖς Νοσοκομείοις νοσηλευομένων καὶ πάντων τῶν κοπιώντων καὶ ἐργαζομένων ἐν αὐτοῖς, ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Ἱεραρχίας, ἐπικαλεσθεὶς τὰς Πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Ἐπηκολούθησε τὸ ὑπὸ τῆς Ἐφορίας πρὸς τιμὴν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν Σεβ. Ἁγίων Ἀρχιερέων παρατεθὲν ἐπίσημον γεῦμα, εἰς ὃ παρεκάθησαν ὡσαύτως ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Παμφίλου κ. Γεράσιμος, Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς, οἱ Ἔφοροι, τὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου Βοηθείας τῶν Ἀπόρων Νοσηλευομένων καὶ Γηροκομουμένων, ὁ Διευθυντὴς καὶ οἱ ἰατροὶ τῶν Νοσοκομείων, ὡς καί τινες ἐκ τῶν ἐγκρίτων Ὁμογενῶν.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων, τῶν Ἐφόρων καὶ τοῦ Διευθυντοῦ, περιῆλθεν ἅπαντα τὰ τμήματα τῶν Νοσοκομείων, παραμυθήσασα καὶ εὐλογήσασα τοὺς ἀσθενεῖς.

Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ τοὺς Σεβ. Ἁγίους Ἀρχιερεῖς ἀναχωροῦντας ἐκ τῶν Νοσοκομείων, προέπεμψαν μετ᾽ εὐλαβῶν ἐκδηλώσεων οἱ Ἔφοροι, ὁ Διευθυντὴς καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν Νοσοκομείων.

Ἑόρτιοι ἐπὶ τῷ Πάσχᾳ ἐπισκέψεις.

Ἐπὶ ταῖς διαγενομέναις ἑορταῖς τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὑπέβαλον τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὰ ἑόρτια σεβάσματα αὐτῶν ἡ Σεβασμία Ἱεραρχία τοῦ Θρόνου, τὰ κληρικὰ καὶ λαϊκὰ μέλη τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, οἱ Ὀφφικιάλοι τῆς Μ. Ἐκκλησίας. ὁ Ἐξοχ. ἐν Ἀγκύρᾳ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Π. Σκέφερης, ὁ ἐνταῦθα Ἕλλην Γεν. Πρόξενος κ. Γ. Χριστόπουλος, αἱ Ἐφοροεπιτροπαὶ τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τῶν οἰκείων Ἀρχιερατικῶς ἢ Ἱερατικῶς Προϊσταμένων καὶ τῶν Δ. Συμβουλίων τῶν Φιλανθρωπικῶν καὶ Μορφωτικῶν Σωματείων καὶ πλεῖστοι

ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων τῆς καθ' ἡμᾶς καὶ ξένης κοινωνίας.

Ὡσαύτως τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπεσκέφθη ἐπὶ τῷ Πάσχᾳ ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Ἀρμενικοῦ Πατριαρχείου Ἀρχιμ. κ. Ὀσκῆ Περουζιάν, ἀπὸ μέρους τοῦ Μακ. Τοποτηρητοῦ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς ἐπεσκέφθη τῇ 11ῃ τ. μ. τὸν ἐν Καλαμησίοις διαμένοντα Παναγιώτατον Πατριάρχην πρ. Κωνσταντινουπόλεως καὶ Πρόεδρον Ἐφέσου κ. Μάξιμον, ἀνταποδίδουσα δὲ τὰς ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχᾳ ἑορτίους ἐπισκέψεις πρὸς τοὺς Σεβ. Ἁγίους Ἀρχιερεῖς ἐπεσκέφθη αὐτοὺς κατ' οἶκον.

Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐκλεκτοῖς ἐπισκέπταις τὰς Πατριαρχικὰς εὐχὰς διεβίβασαν οἱ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος καὶ Μ. Ἀρχιδιάκονος, ὡς καὶ οἱ Πατριαρχικοὶ Διάκονοι.

Ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τοῦ Ἐξοχ. Νομάρχου καὶ Δημάρχου τῆς Πόλεως.

— Τῇ 11ῃ τ. μ. προσῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα εἰς ἑόρτιον ἐπὶ τῷ Πάσχᾳ ἐπίσκεψιν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ Ἐξοχ. Νομάρχης καὶ Δήμαρχος τῆς Πόλεως Δρ. Fahrettin Kerim Gökay. Κατά τε τὴν ἔλευσιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ τῷ ἀπεδόθησαν αἱ προσήκουσαι τῷ ἀξιώματι αὐτοῦ τιμαί.

— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἀνταποδίδουσα τὴν ἐπίσκεψιν, μετέβη ἐν συνοδείᾳ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμ. κ. Ἰακώβου καὶ τῆς Ἀκολουθίας Αὐτῆς, τῇ 17ῃ τ. μ. εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Νομαρχίας καὶ ἐπεσκέφθη τὸν Ἐξοχ. Νομάρχην καὶ Δήμαρχον Δρα Fahrettin Kerim Gökay, γενομένη δεκτὴ καὶ προπεμφθεῖσα μετ' ἐκδηλώσεων τιμῆς καὶ σεβασμοῦ.

Πατριαρχικὸν Δεῖπνον.

Τῇ 14ῃ τ. μ. εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος παρατεθὲν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις δεῖπνον πρὸς τοὺς παρεπιδημοῦντας ἐνταῦθα καθηγητὰς τοῦ ἐν Ἀθήναις Μετσοβείου Πολυτεχνείου καὶ τῆς Πειραματικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης παρεκάθησαν καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Χαλκηδόνος, Προύσης, Πριγκηποννήσων, Ἡλιουπόλεως, Θεοδωρουπόλεως, Εἰρηνουπόλεως, Προικοννήσου καὶ Χαλδίας, ὡς καὶ οἱ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος καὶ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Πατριαρχικὰ συλλυπητήρια.

Εἰς τὴν κηδείαν τοῦ στρατάρχου Fevzi Çakmak, τελεσθεῖσαν ἐν τῷ τεμένει Beyazit τῇ 12ῃ τ. μ., παρέστησαν ὁ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Μελίτων μετὰ τοῦ Μ. Ρήτορος κ. Βλ. Μιρμίρογλου, διαβιβάσαντες ταῖς ἐπισήμοις Ἀρχαῖς καὶ τοῖς οἰκείοις τοῦ μεταστάντος τὰ Πατριαρχικὰ συλλυπητήρια.

Ἀφίξεις — Ἀναχωρήσεις.

Τὸν διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ἀναχωρήσαντα εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτην Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Ἰάκωβον καὶ ἐπανακάμψαντα τῇ 15ῃ τ. μ. ἐνταῦθα, ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, προέπεμψε καὶ ὑπεδέχθη ὁ Πανοσ. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Μελίτων.

— Τὸν ἀφιχθέντα ἐξ Ἁγίου Ὄρους τῇ 22ᾳ τ. μ. Θεοφ. Ἐπίσκοπον

Μηλιτουπόλεως κ. Ἱερόθεον ὑπεδέχθη ὁ Πανοσ. Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Μελέτιος.

Ἐπισκέψεις.

Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἐπεσκέφθησαν:

— Οἱ τελειόφοιτοι τοῦ Ζωγραφείου γυμνασίου μετὰ τοῦ Γυμνασιάρχου κ. Β. Μούτσογλου καὶ τῶν καθηγητῶν κ. κ. Α. Ἀλεξανδρίδου καὶ Π. Μαρινάκη, ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει αὐτῶν εἰς Ἀθήνας.

— Ὁ κ. Mehmet Sipahioglu, δημοτικὸς Σύμβουλος Σταμπούλ.

— Ὁ κ. Γ. Ζηλανάκης, ἰατρός.

— Ὁ κ. Θ. Νάτσινας, διευθυντὴς τοῦ ἐν Πέραν Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου.

— Τὰ Δ. Συμβούλια τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων Κυριῶν Φερίκιοϊ καὶ Μουχλίου.

— Ὁ α΄ γραμματεὺς τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Πρεσβείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Ο. Μπάξτερ.

— Ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς, Ἕλλην ἀκαδημαϊκός.

— Ὁ κ. Ἰ. Βαφείδης, διευθυντὴς τοῦ ἐν Σταμποὺλ ὑποκαταστήματος τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπέζης.

— Ὁ κ. Π. Πασχαλίδης, Ρεφερενδάριος τῆς Ἐπαρχίας Πριγκηποννήσων.

— Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ τῆς Κοινότητος Βλάγκας.

— Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Κυριῶν Χάσκιοϊ.

— Ὁ κ. Β. Κῶνος, ἰατρός.

— Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ τῆς Κοινότητος Τσεγκέλκιοϊ.

— Ὁ κ. Ν. Κοῦμπος, γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος.

— Ὁ κ. Χάϊνε, καθηγητὴς τοῦ ἐν Ἄμστερδαμ Πανεπιστημίου μετὰ τοῦ κ. Σπ. Λίνα.

— Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Μορφωτικοῦ Συνδέσμου Κοντοσκαλίου.

— Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ἁγίου Νικολάου Ὑψωμαθείων.

— Ὁ κ. Yahya Kemal Bayatlı, Ἐθνικὸς ποιητής, μετὰ τοῦ κ. Κ. Μαυρουδῆ.

— Ὁ κ. Ε. Ρᾶνος, ἰατρός.

— Ὁ κ. Α. Κουκούλης, ἰατρός, πρόεδρος τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς τῆς Κοινότητος Σταυροδρομίου.

— Ὁ κ. A. Dülger, διευθυντὴς τῆς ἐμπορικῆς ἑταιρίας Κος.

— Τὰ μέλη τοῦ θιάσου κωμῳδίας κ. Β. Λογοθετίδου.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ.

Συνοδικαὶ Συνεδρίαι.

Ἐπὶ τῇ μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ἐπαναλήψει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 20ῆς Ἀπριλίου μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων ἀντηλλάγησαν αἱ εἰθισμέναι προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις.

Ἑόρτιοι χαιρετισμοί.

Ληφθέντα ἀνεγνώσθησαν συγχαρητήρια ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πά-

σχα τηλεγραφήματα καὶ γράμματα τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου πρ. Κωνσταντινουπόλεως καὶ Προέδρου Ἐφέσου κ. Μαξίμου, τῶν Μακ. Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Μόσχας, Βελιγραδίου, Βουκουρεστίου, τῶν Προέδρων τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Κύπρου, Ἑλλάδος, καὶ Πολωνίας, τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ Ἐκκλησίας Μητροπολίτου Βράτσης Παϊσίου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ Πορφυρίου, τῶν Ἀρχιεπισκόπων Φιλλανδίας Γερμανοῦ, Ἐσθονίας Ἀλεξάνδρου καὶ Τσεχοσλοβακίας Σαββατίου, τοῦ Μητροπολίτου Βλαδιμήρου, Ἐξάρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν ἐν Δ. Εὐρώπῃ Ὀρθοδόξων Ρωσσικῶν Παροικιῶν, τοῦ Μητροπολίτου Λένιγκραδ Γρηγορίου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, τῶν Μητροπολιτῶν Θυατείρων, Αὐστραλίας, καὶ Κώου, τῶν ἐν Ἑλλάδι Μητροπολιτῶν τοῦ Θρόνου καὶ πλείστων ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν προσώπων.

Ἑόρτιοι χαιρετισμοὶ ἀντηλλάγησαν ὡσαύτως διὰ γραμμάτων μεταξὺ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν φίλων Ἐκκλησιῶν Ἀγγλικανικῆς, τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ Παλαιοκαθολικῶν καὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπελιανῶν.

Ἅγιον Ὄρος.

Μετ' ἐξέτασιν ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἐπιτροπῆς τῶν παραπεμφθέντων αὐτῇ γραμμάτων ἁπασῶν τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἱ. Μονῶν, ὑποβαλλουσῶν, συνῳδὰ τῷ 36ῳ ἄρθρῳ τοῦ κυροῦντος τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Ἁγίου Ὄρους Νομοθετικοῦ Διατάγματος, τὰς γενομένας ἐν αὐταῖς νέας διοικητικὰς μεταβολὰς καὶ σχετικὴν εἰσήγησιν αὐτῆς, ἐνεκρίθη ἵνα γένωνται τὰ νενομισμένα ἀποκαταστατικὰ γράμματα.

— Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας διὰ γράμματος αὐτῆς ὑπέβαλεν ὅτι ἐκλεγείς, συνῳδὰ τῷ Καταστατικῷ Χάρτῃ τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ἱ. Μονῆς Κανονισμῷ, ἐγκαθιδρύθη ἐν αὐτῇ ὁ νέος Ἡγούμενος Δαμιανός, ἐκ τῆς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων.

Τὸ ὡς ἄνω γράμμα παρεπέμφθη τῇ ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἐπιτροπῇ πρὸς ἐξέτασιν.

Ἰωβηλαῖον κληρικοῦ.

Ὁ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἑλληνικῇ Κοινότητι τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Παρισίων ἀπὸ πολλοῦ δοκίμως ἱερατεύων Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἀθηνόδωρος Παραδείσης διὰ γράμματος αὐτοῦ ὑπέβαλεν ὅτι ἐφέτος συνεπληρώθη 40ετία ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ἱερατικὸν στάδιον εἰσόδου αὐτοῦ καὶ ἐξῃτήσατο τὰς εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος ἐξεφράσθη τῇ Α. Πανασιολογιότητι ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν εὔορκον αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸ 40ετὲς τοῦτο διάστημα διακονίαν καὶ ἐπεδαψιλεύθησαν αἱ εὐχαὶ αὐτῆς.

Χειροτονία.

Ἐπὶ σχετικῇ εἰσηγήσει τῆς Ἐφορίας τῆς Ἱερᾶς Θεολ. Σχολῆς ἐνεκρίθη ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Ζ' τάξεως τῆς Σχολῆς Διακόνου Ἀνθίμου Ἀναστασίου ἐκ Κύπρου.

Ἡ χειροτονία αὐτοῦ ἐγένετο ἐν τῷ Ναϊδρίῳ τῆς Σχολῆς τῇ Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου, 20ῇ Ἀπριλίου, ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου Σεβ. Μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Χρυσοστόμου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ.

Ὁ Μακ. Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας κ. Ἀλέξιος δι' ἐγκυκλίου γράμματος αὐτοῦ, ἀποσταλέντος πρὸς πάσας τὰς Ὀρθοδόξους Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, ἐν ᾧ ἀναλύει διὰ μακρῶν τὴν σημασίαν τῆς χριστιανικῆς εἰρήνης γενικῶς καὶ εἰδικώτερον τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν, ἀπευθύνει ἔκκλησιν πρὸς κοινὴν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ζητεῖ τὴν πρὸς τὴν Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας συναίνεσιν καὶ συνεργασίαν αὐτῶν πρὸς ἀπὸ κοινοῦ ἐξόρμησιν ὑπὲρ τῆς περιφρουρήσεως τῆς εἰρήνης καὶ ὀργάνωσιν συσκέψεων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπὶ καταρτισμῷ προγράμματος κοινῆς ἐν προκειμένῳ ἐνεργείας.

Τὸ ὡς ἄνω γράμμα παρεπέμφθη συνοδικῶς τῇ Κανονικῇ Ἐπιτροπῇ πρὸς μελέτην καὶ εἰσήγησιν.

ORTODOKSİA — Ahlâkî ve Dinî Resale

İmtiyaz sahibi ve Umum neşriyat Müdürü : ADALAR MİTROPOLİTİ DOROTEOS YEORGİADİS

Mahal İdare: Büyükada, Kanarya sok., No. 16, İstanbul.

Basıldığı yer ve tarih : Çituri Biraderler, 31 Mayis 1950.